UNDERVISNINGS LÆRE

Øvelser:
- Nøgleordet er lettere terræn og alle øvelser som "løsner løberen op" vil være gode. Man kan med fordel fokusere på øvelser, som giver balanceudfordringer (i let terræn) og et godt grin vil ofte også være god medicin. Dvs. øvelser som "gorillaen", "flagermusen", "møllen", "træd over snoren" og "troldehovedet" (alt efter niveau).

Fokus:
- Afslappet skiløb; spændte men bøjelige (absorberende) skiled.

10. Forkert førende ski:

Nogle løbere vil køre med yderskien forrest, dette er uhensigtsmæssigt, da det modarbejder hofteknækspositionen (roterer hoften ud af svingbuen).

Øvelser:
- Plovsving med fokus på bøjning (og fremføring) af inderben.
- "Klapperploven".
- Hofteknæksøvelser (se punkt 5)

Fokus:
- Førende inderski.

11. Manglende stavisæt:

Løbere, som kører uden stavisæt, vil mangle et rytmisk element i deres skiløb, stavisættet letter endvidere belastningsskiftet.

Øvelser:
- "Papirsamleren".

Fokus:
- Rytmisk stavisæt med den stav som danner centrum i svingbuen.

Børns udvikling.

Når man skal arbejde med børn på ski, er det væsentligt at have kendskab til de udviklingstrin, som alle normalt- udviklede børn gennemgår.
Tempoet i udviklingen er naturligvis forskelligt fra barn til barn, men vi har alligevel forsøgt at opstille nogle karakteristiske træk indenfor de forskellige aldersgrupper, men de kan udelukkende bruges som retningslinjer, da der altid være afvigelser.
Der er flere faktorer, der har indflydelse på børnenes muligheder for at lære at stå på ski.

Den fysiske udvikling.

Den fysiske udvikling omfatter udviklingen af skelettet, muskler, hjerte/kredsløb og åndedræt, hvor det for underviseren er vigtigst at vide noget om musklerne og skelettet.
Barneskeletet indeholder mere brusk end et voksenskellet. Dette bevirker, at knoglerne er blødere og derfor lettere kan bøjes. Det betyder, at barneskeletet i højere grad end voksenskeletet tåler fald og styrt, da det er blødt og kan bøjes.
Bevægeligheden i leddene er normalvis meget god i barneårene, af den grund kan børn nogle gange befinde sig i fuldstændigt umulige positioner, uden at det gør ondt på dem. Disse positioner er der masser af på ski – specielt ved fald eller styrt.
Muskelmassen hos en nyfødt er ca. 20 % af kropsvægten, hvor imod den hos voksne er ca.40 % af kropsvægten. Børn har altså en relativ lav maksimal muskelkraft i forhold til de voksne. Frem til ca. 12 års-alderen er piger og drenge rimeligt ens udviklet med hensyn til muskelstyrke.
Ensidig og fejlagtig brug af musklerne i børneårene kan føre til skævhed i de knogler, hvor musklerne er hæftet fast.
Da musklerne udgør en mindre procentdel af totalvægten end hos voksne, bliver børnene hurtigere trætte, specielt ved store belastninger.

Konsekvenser for underviseren.
Dette betyder for underviseren, at undervisningen må tilrettelægges, således at der opstår alsidige bevægelsessituationer og hensigtsmæssige bevægelsesmønstre i forhold til skiløbet (se. praktiske eksempler). Desuden må man ofte skifte bevægelsesmønstre / øvelser i erkendelse af, at børnene hurtigere bliver trætte. Det kan være en idé at arbejde på en kortere piste. Det giver hyppige pauser i liften. Man kan også vælge at arbejde i intervaller på en længere piste, hvor man skifter mellem en fast og en løsere struktur i sin undervisning.
Det er under alle omstændigheder vigtigt, at man holder pauser. Det giver det bedste resultat i længden.

Den personlige og sociale udvikling.

3 – 5 år.
Socialt set er den 3-årige på et stadie, hvor kontakten med andre begynder at have værdi. Barnet er som regel interesseret i kontakt med andre børn, men stadig i begrænset omfang. Barnet vil veksle mellem den sociale og den individuelle leg og vil være meget afhængig af den voksenkontakt som en sikkerhed i samværet med fremmede børn.

Undervisningslære.

Skiteknikken er underviserens værktøj til at opfylde målet omkring den skimæssige forbedring af børnene. For at opnå en effekt, er det imidlertid nødvendigt, at man strukturerer og organiserer sin undervisning, samt at man ved noget om børns udvikling og deres perception. Inden man når så langt som til at undervise skiteknisk, er der dog et væld af praktiske foranstaltninger, som skal være i orden: Mødested og tid, Områdevalg, Forældreinformation osv. Endvidere har undervisningen det mål, at børnene skal have det godt og sjovt med hinanden i formiddagstimerne på sneen. Dette kommer ikke altid af sig selv, her er det nødvendigt at have indsigt i gruppesociologiske aspekter, samt at motivere børnene. Figuren herunder illustrerer de undervisningsmæssige faktorer, som spiller ind på læringen. På de følgende sider vil disse faktorer bliver uddybet systematisk.

I 8 års alderen er barnet mentalt og kropsligt mere robust og mindre følsomt. Barnet begynder at søge kontakter udenfor hjemmet, og forholdet til kammeraterne begynder at blive tillagt stor vigtighed.
I 9 års alderen har barnet en udpræget kritisk holdning overfor både sig selv og andre. Forældre og voksnes omsorg opfattes ofte som overbeskyttelse og virker "truende" på børnenes selvstændighed, som de i denne periode kæmper for at opnå.
Den sociale adskillelse mellem kønnene begynder langsomt. Drenge og piger begynder at gruppere sig i kønsbestemte grupper, og de bliver mere bevidste om forskellene mellem drenge og piger.

Konsekvenser for underviseren:
I denne periode er børnene mere villige til at forsøge at løse opgaver, der bliver stillet, og de har langt lettere ved at acceptere regler og normer indenfor en gruppe. I takt med at de begynder at udvikle selvstændigheden, udvikles også den sociale ansvarlighed. Børnene begynder at søge accept og modspil blandt kammerater, men har stadig brug for trygheden, der ligger i den voksnes tilstedeværelse. Dette betyder, at man som underviser ikke altid behøver blande sig. Der vil være situationer, som børnene sagtens selv kan håndtere, men samtidig vil de have brug for de overordnede retningslinjer fra underviseren.
Der skal indenfor de afstukne retningslinjer være plads til børnenes begyndende behov for selvstændighed.
Man skal være opmærksom på at beskæftige sig med lege og øvelser, hvor børnene har mulighed for at lykkes og få positive oplevelser, men samtidig skal man sørge for, at de bliver udfordret, så der sker en udvikling. Dette er en hårfin balance, men det er meget afgørende for at give børnene det optimale udbytte af undervisningen.
Børnenes meget kritiske selvopfattelse kan være med til at bremse dem, når der er øvelser, de ikke mestrer, derfor er det en god idé at lægge øvelserne ud som lege, hvor det er lidt mere "legitimt" at dumme sig.

10 – 11 år.
I denne periode står børnene med et ben i hver lejr. På den ene side er de godt i gang med at skabe sig en identitet og selvstændighed, og på den anden side er de stadig omgivet af forældrenes kontrol og styring. De skal konstant afprøve deres handlekraftighed - specielt overfor voksne.
Kammeratskabsgruppen begynder at afløse den tilknytning børnene tidligere havde til deres forældre. Forældrene spiller stadig en rolle, men de får en mindre og mindre central rolle i børnenes sociale liv. Børnene begynder i stedet at bruge kammeraterne til at prøve sig selv af og få den bekræftelse, de før fik i familien.

Konsekvenser for underviseren:
Børnenes behov for udviklingen af egen identitet og selvstændighed skal man i denne periode tage alvorligt. Det kan i nogle tilfælde skabe konflikter, at børnene er meget egenrådige og insisterer på deres frihed til at vælge.
Dette problem kan man komme i forkøbet, hvis man helt klart skitserer de overordnede retningslinjer fra starten af – allerede på informationsmødet, og samtidig tager dem med

Den 4-årige begynder langsomt at udvikle sig til et selvstændigt socialt væsen. Barnet begynder at blive en anelse mere uafhængig af voksenkontakten og er i mange situationer selvhjulpen, eller prøver i hvert fald langsomt at klare sig selv på, for barnet, kendte områder. Behovet for sociale kontakter øges gradvist, og barnet bliver mere og mere optaget af gruppelegen på bekostning af den individuelle leg.
Den 5-årige begynder at udvikle social ansvarlighed. Barnet er hjælpsomt og kan være beskyttende overfor yngre søskende eller svagere kammerater. Barnet begynder mere og mere at efterligne den voksne verdens bestræbelser på at gøre et godt socialt indtryk og begynder at udvikle selvsikkerhed og tillid overfor/til andre mennesker. Barnet begynder i denne alder at blive mere selvkritisk, hvilket er et udtryk for et mere realistisk selvbillede, men på trods af dette vil barnet gerne være hurtigst og bedst – behov for at hævde sig selv, der ofte resulterer i konflikter.
Barnet er i højere grad i stand til at færdiggøre noget påbegyndt.

Konsekvenser for underviseren:
I 3 – 4 års alderen kan børnene lide at lege med andre, og kan i perioder lege sammen i mindre grupper, men for det meste vil foregår legen parallelt uden egentlig samleg.
Dette betyder at fælles lege ofte er iscenesat af underviseren. Børnene er ikke særligt modtagelige overfor opgaver med bestemte løsninger, hvilket betyder, at man primært benytter sig af aktiviteter, hvor børnene ubevidst kan lege bevægelserne fra skiløbet.
Tryghedsaspektet er en vigtig del af læringen på dette trin. Der er tale om social tryghed, hvor børnene føler sig trygge i samværet med underviseren og de andre børn.
I 5 års alderen må man skabe situationer, hvor børnene har mulighed for den frie leg, men ligeledes stille krav om deltagelse i de fælles aktiviteter/lege, der kræver en gruppe. Man må opnå en form for vekselvirkning mellem organiseret aktivitet og pauser, hvor børnene kan pleje de sociale kontakter, der er vigtige for dem. Har barnet skabt et nyt venskab i løbet af ugen, kan det være det afgørende for, om skiløbet blev en positiv oplevelse.

6 – 9 år.
6 års alderen er fyldt med konflikter og trods. Barnet har det meget vanskeligt med sig selv og befinder sig i en meget urolig periode af opvæksten. Barnet indgår ofte i større gruppesammenhænge på 4-5 personer, men grupperne er ofte let opløselige. Den 6-årige har fortsat brug for megen tryghed. Barnet påbegynder samarbejds- og gruppeleg, hvilket afspejler barnets evne til at forstå og vurdere regler og normer for adfærd. Bevidstheden omkring egne evner er endnu mere udpræget end i 5 års alderen, og barnet vil i højere grad begynde at sammenligne sig med kammerater.
I 7 års alderen begynder barnet at få et realistisk syn på omverdenen. I takt med skolestarten øges den intellektuelle stimulering. Barnet er inde i en forstandsudvikling, og spilleregler spiller en større og større rolle.
Socialt set udviser den 7 årige større interesse for at hjælpe og påtage sig et ansvar, omend udholdenheden er ikke så stor. Barnet er ofte forsigtigt og afventende i samværet med andre børn og voksne. Barnet vil som regel være mere modtagende end givende – socialt set.

I 5 års alderen er barnets handlinger og adfærd hovedsageligt af fysisk og motorisk karakter. Dette betyder at barnets selvværdsfølelse i høj grad er afhængig af de fysiske færdigheder - lykkes eller mislykkes barnet med dets handlinger. Det er derfor meget afgørende, at man tilrettelægger aktiviteter og lege, hvor børnene får følelsen af at lykkes, og dermed en positiv oplevelse, der giver dem lyst til at fortsætte med skiløbet.

6 – 9 år.
Motorisk virker det som om den 6 årige vokser ud af småbørnskroppen, og mange nye bevægelser modnes og samordnes. Barnet har på det nærmeste trang til fysisk aktivitet. Denne aktivitetstrang kræver, at barnet er i stadig bevægelse, hvilket ofte virker klodset og usikkert, da bevægelserne er ret grove og oftest kommer til udtryk i voldsom leg eller aktivitet. Barnet behersker altså ikke de motoriske impulser til fuldkommenhed, men udforsker stadigt kroppens motoriske muligheder.
I 7 års alderen går barnet ind i en roligere motorisk periode, hvor man kan se en klar forbedring af de koordinerede bevægelsesmønstre. Man ser et klart udviklingsspring med hensyn til balancen, rytmikken og reaktionsevnen.
I 8 – 9 års alderen udvikles spændstigheden. Øje – hånd koordination og øje – fod koordinationen begynder at være veludviklet, hvilket bevirker større præcision i hænder og fødder. Barnet begynder at arbejde med forøget styrke og præcision. De overflødige bevægelser mindskes hurtigt for helt at forsvinde omkring 9 – 10 års alderen.

Konsekvenser for underviseren:
Undervisningen skal ligesom på alle andre trin være centreret omkring barnet, og man skal tage udgangspunkt i de enkelte børns behov.
Undervisningen skal have fokus på det legende. I stedet for aktiviteter, der har èn løsning og skal udføres "rigtigt", bør man vælge øvelser / opgaver, hvor børnene for lov til at eksperimentere sig frem til den mest effektive bevægelsesløsning – den induktive undervisningsform.
Lad aktiviteterne lægge op til bevægelsessituationer, som giver børnene udfordringer og spænding. Udfordringer der tvinger børnene til at bruge deres fantasi og kreativitet i løsningen af de forskellige opgaver.
Børnene har ofte de fleste løsninger selv, men de kan have svært ved at omsætte dem i ord, så det kræves, at man som underviser er en god iagttager på det skimæssige plan, men sandelig også på det sociale plan.
Underviserens fornemmeste opgave er at tilrettelægge en undervisning, der motiverer børnene til at løse forskellige bevægelsesopgaver på et niveau, hvor børnene udfordres og samtidig oplever glæden ved at lykkes. Dette vil give dem en vedvarende interesse for skiløbets fantastiske muligheder.

10 –11 år
Barnet behersker nu hele kroppen, og dermed også håndens og fingrenes bevægelser. Desuden beherskes kombinationer af enkelte bevægelser og bevægelsesmønstre. Barnet opfatter hurtigt en øvelse gennem visuel og verbal forklaring. De skaber sig hurtigt et helhedsbillede af bevægelsen og kan kort tid efter gennemføre øvelsen.
I denne udviklingsperiode forbedres evnen til at regulere spænding og afspænding i kroppen. Dette fører igen til at koordinationsevnen øges.

på råd, når det drejer sig om mindre afgørelser, f.eks. hvor og hvornår I skal holde pause, eller man kan lade dem vælge piste, når I står ved en pistedeling, hvor man ved, de kan klare begge pister.

Man skal også være sig bevidst om børnenes forskellige ambitioner med skiundervisningen. Ambitioner der ofte ligger til grund for det engagement, som børnene investerer i skiløbet. Nogle vil være rigtigt gode skiløbere, nogle vil møde andre børn, nogle vil have det sjovt og nogle er placeret af forældrene – og har måske ingen ambitioner. I takt med deres voksende selvstændighed har de fleste dog en ambition, når de møder op, og heldigvis er det meget sjældent, at man møder børn, der overhovedet ikke har lyst. Alle børnene skal have mulighed for at få opfyldt deres ambitioner.

Vis respekt for deres selvstændighed og personlighed og tag deres ønsker og udsagn seriøst. Hvis det er muligt at opfylde deres ønsker indenfor de overordnede retningslinjer, bør man gøre det.

Den motoriske udvikling

I forbindelse med udviklingen af bevægelsesevnen hos børn ser vi følgende tendenser:

- Fra enkle bevægelser mod mere komplicerede, sammensatte bevægelser.
- Fra mestring af en enkelt bevægelse til flere gentagelser af den i rækkefølge.
- Fra ens bevægelser efter hinanden til forskellige bevægelser efter hinanden.

3 – 5 år.

Den 3-årige har en rimeligt udviklet balance, og barnet er i stand til at indordne simple bevægelser i et mønster, sådan at det kan deltage i bevægelseslege. Koordinationen og balancen er så godt udviklet, at man kan påbegynde det legende skiløb, hvor man leger i bevægelsesmønstre tilknyttet skiløbet.

Den 4-årige har en anelse mere nuancerede bevægelser, og barnet begynder at være i stand til at veksle mellem forskellige bevægelsesmønstre, f.eks. fra gang til løb til hop. Man skal være opmærksom på, at barnet på dette tidspunkt ofte behersker nogle bevægelsesmønstre så godt, at det gør dem ekstra vanskelige for at søge udfordringen. Dette resulterer ofte i at barnet ender med at mislykkes, fordi barnet har for travlt.

Barnet kan i 5-års alderen planlægge sine bevægelser og gennemføre dem med rimelig præcision. Barnet har smidige bevægelser, og alderen er god til at arbejde med rytmik.

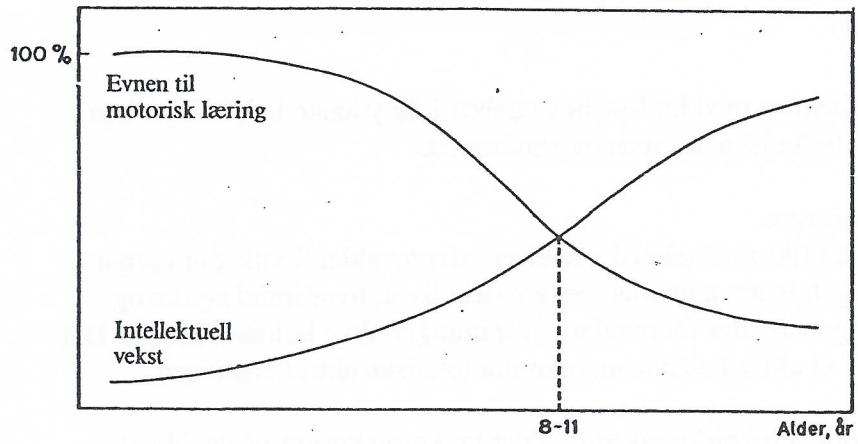
Konsekvenser for underviseren:

I 3 – 4 års alderen må man lade børnene udforske og eksperimentere med deres egen krop og redskaberne – skiene, støvlerne og stavene. Det er vigtigt at give børnene en alsidig bevægelseserfaring.

Denne alsidighed vil naturlig være med til at give børnene en begyndende form for kropsbevidsthed. En bevidsthed der vil udvikle børnenes evne til at kontrollere kroppens stillinger, balance og forflytning.

I sine aktiviteter beskæftiger man sig primært med grundlæggende motoriske færdigheder, så som at løbe, hoppe og balancere, men man arbejder ligeledes med koordinationen af de forskellige kropsdele, så man kan sammensætte bevægelsesmønstre, der er relevante for skiløbet – men det forgår stadigvæk på det ubevidste plan.

Tryghed i de enkelte aktiviteter er ligeledes vigtig for børnenes videre udvikling.

Evnen til motorisk læring er stor fra fødslen af og aftager derefter langsomt. Tiden fra 4 årsalderen og frem til 13 årsalderen er specielt vigtig, når det gælder om at lære teknikker.

Erfaringen viser, at teknikker og færdigheder, der bliver lært i denne periode, bliver let automatiserede og bevaret, så børneunderviseren og snebørnehaveunderviseren må være bevidste, at de forvalter en aldeles vigtig periode.

Generelle konsekvenser for underviseren.

- Undervisningen skal tage udgangspunkt i de børn man har med at gøre.
- Stimulering til bred bevægelseserfaring skal begynde i en tidlig alder.
- Alsidighed og variation i undervisningen.
- Børn er i kontinuerlig udvikling, og derfor må undervisningen tilpasses barnets udviklingsniveau.
- Forsigtig med konkurrence i tidlig alder.
- Byg videre på børnenes naturlige glæde ved bevægelse.
- Leg er den bedste læring.
- Det skal være sjovt !

Alle børn udvikler sig individuelt, og det er meget svært at beskrive en generel udvikling. Vi har brugt alderen til at beskrive udviklingen indenfor de enkelte grupperinger, og de skal blot ses som retningslinjer for det, man kan kalde en naturlig udvikling, hvor der findes afvigelser på enkelte områder for de fleste børns vedkommende.

Oversigt over hvordan tekniktræningen kan dyrkes på de forskellige alderstrin.

Barnet kan dog have problemer med hurtige bevægelser i de yderste led, hvilket kan betyde problemer i f.eks. fodledskantningen og stavisættet.

Konsekvenser for underviseren:
Man kan arbejde mere specifikt med tekniske øvelser i denne alder, hvilket er meget vigtigt, da teknik er en kapitalvare, som man bevare hele livet, hvor imod styrke og udholdenhed er en forbrugsvare, der forsvinder når træningen ikke holdes ved lige. Det betyder, at man skal finde et aktivitetsniveau, hvor det tekniske aktivitetsniveau prioriteres.
I det øjeblik man taler om det tekniske niveau, falder tankerne hurtigt på decideret målrettet instruktion med henblik på konkurrence, men der kan lige så vel være tale om at bruge øvelser og lege, hvor børnene gennem eksperimentering og udforskning under kyndig vejledning og hjælp finder de mest hensigtsmæssige og effektive bevægelsesløsninger i forhold til skiløbet.
Undervisningen vil i form og metode hurtigt komme til at ligne den traditionelle skiinstruktion, som man gennemfører med voksne. En vigtig pointe er her, at man ikke glemmer legen i skiløbet, blot fordi vi fornemmer, at børnene nærmer sig et perceptionsniveau, hvor de forstår og opfatter ting på et niveau, som nærmer sig voksenverdenens.

Opsummering.

3 – 5 år.
- fysisk meget aktivt
- koordinationsevnen er ikke færdig udviklet
- motiveres let for aktiviteter
- motivationen ofte kortvarig
- forstår bare enkle regler
- udviklingen af naturlige bevægelser og alsidig grundlæggende bevægelseserfaring

6 – 9 år.
- koordinationsevnen er noget bedre udviklet på dette alderstrin
- noget bedre evne til at bevare motivationen
- kan motiveres til gruppeaktiviteter
- meget indstillede på konkurrence
- legen som redskab til indlæring

10 – 11 år.
- veludviklet koordinationsevne
- motiverede
- længerevarende motivation
- vil meget gerne konkurrere
- videreudvikling af idrætslige færdigheder gennem leg og øvelser

Børns motoriske udviklingsfaser.

Man deler indlæringen af teknik ind i fem stadier:

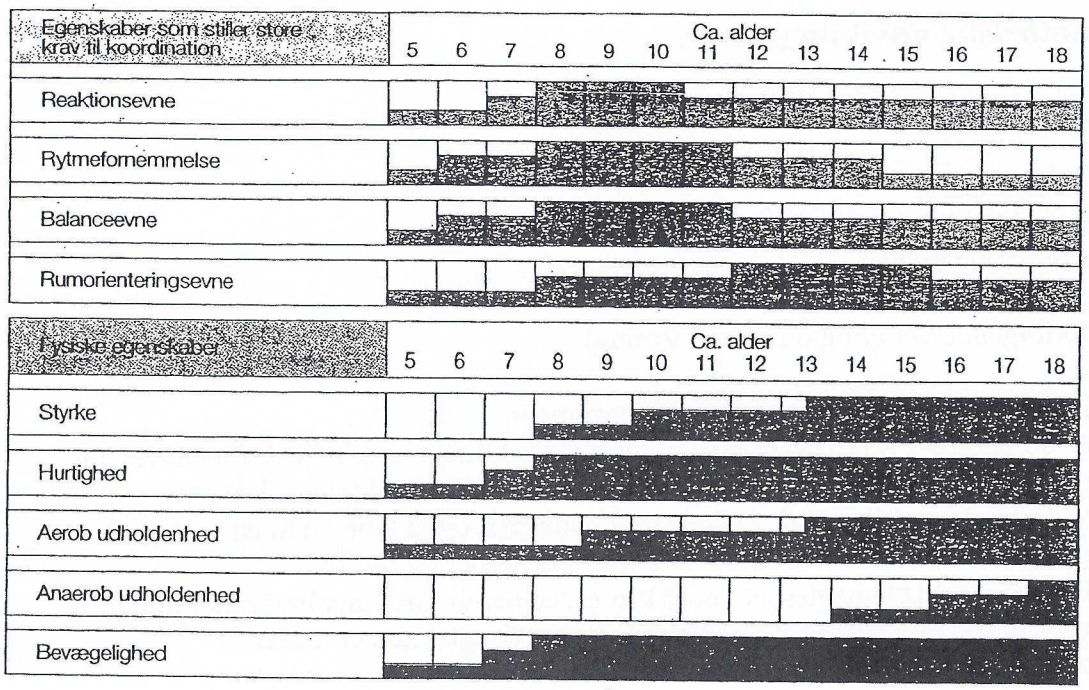
1. Tilvænningsstadiet
2. Grovkoordineringsstadiet
3. Finkoordineringsstadiet
4. Automatiseringsstadiet
   (og efterfølgende variering og improvisering)

Disse stadier udgør tilsammen den totale læringsproces.
Læringsstadierne skal ses i to dimensioner: Dels med skiløbet som helhed; fra udøverens første dag på ski hvor tilvænningen finder sted og frem til det punkt, hvor løberen behersker skiløbet i en sådan grad, at det er automatiseret, og at løberen til en hvis grad varierer og improviserer i henhold til forskellige terrængtyper og forhold.
Dels med skiløbet set i elementer; en løber kan eksempelvis have sit plovsving fuldt ud automatiseret og end dog variere dette, mens f.eks. stavisættet kun er under grovformning.
Det skal understreges, at man arbejder fra del til helhed. Elementerne skal hver især automatiseres, for at skiløbet som helhed på en velfungerende måde kan automatiseres.

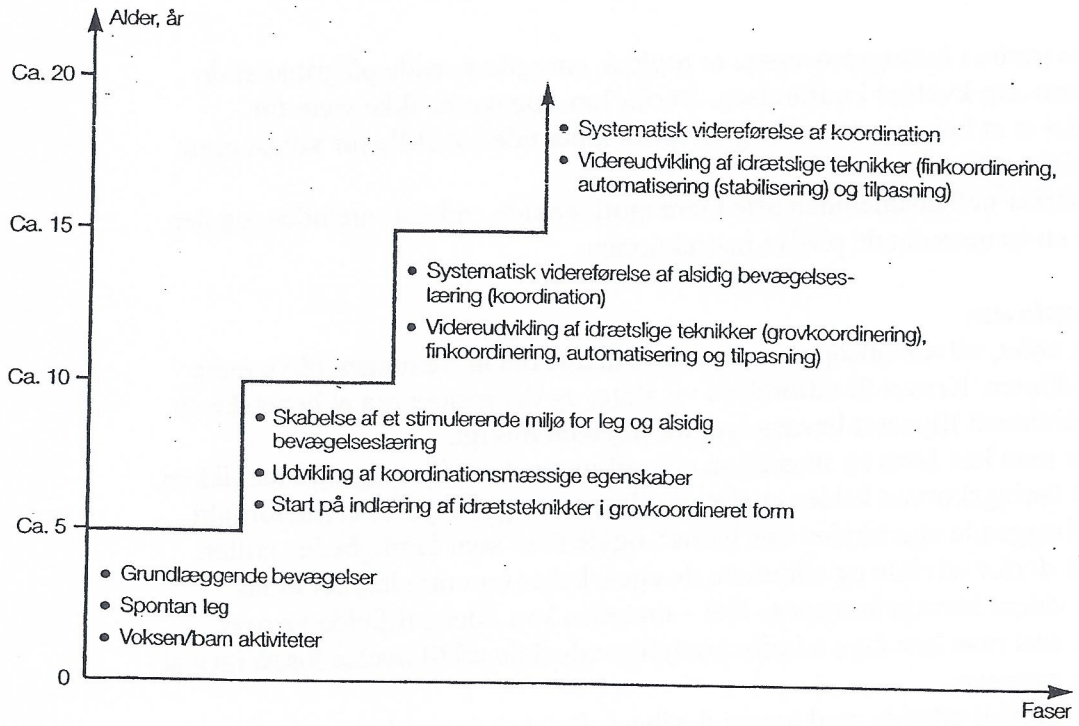
Tilvænningsstadiet:
Tilvænningsstadiet skal danne grundlag og forudsætning for udøverens senere specialisering. Man skal *lære at lære* rigtigt. Dette stadie bør derfor indeholde mange lystbetonede og alsidige aktiviteter, hvor legen bliver omdrejningspunkt for læringen.
Man skal gennem legen vænne sig til nyt udstyr og redskaber, det vil i skiundervisningens tilfælde sige ski, støvler, stave, sne lift,bakkehældning osv.
Med fokus på legen vil man ligeledes være istand til at skabe nogle trygge rammer, hvor børnene i samvær med andre får positive oplevelser med skiene på fødderne.
Senere i denne fase kommer baningen ind i billedet. Baning betyder – manuel hjælp gennem bevægelsesbanen. Det kunne f.eks. være, at underviseren kører baglæns og holder barnets skispidser for at illustrere benstillingen i ploven.
Det er ligeledes en fordel at tale i billeder, f.eks. kan man bruge illustrationen af en isvaffel ell. en faldskærm der skal foldes ud, når man skal forklare ploven.
Fejlretning er på dette stadie en mindre vigtig del af instruktørens opgave. Fokus ligger på gode og positive oplevelser, der motiverer børnene til at fortsætte skiløbet. Det skal jo være sjovt ?
Nybegyndere starter naturligvis på dette stadie.
Snebørnehaven vil bevæge sig mellem tilvænningsfasen og grovkoordineringsfasen afhængigt af, hvor hurtigt børnene udvikler sig.

Grovkoordineringsfasen:
Denne fase bliver også kaldt "aha"-fasen. Ungerne bør her arbejde med opgaver, som er relativt målrettede men ikke for komplicerede. Det vil sige, at opgaverne skal løses ud fra individuelle evner og forudsætninger, hvor underviseren fastsætter rammerne. Man ser ofte, at udøverne løser bevægelsesopgaver meget hurtigt på grovkoordineringsstadiet til

1.2.21 Skematisk og grov fremstilling af hvordan en del trænérbare egenskaber normalt bør prioriteres i forskellig alder. Højden på de farvelagte felter viser prioriteringen af de enkelte egenskaber.
(Modificeret efter flere forfattere, bl.a. Grosser m.fl., 1987, Martin, 1981 og Nilsen, 1986).

3.2.2 En model for hvordan tekniktræning kan dyrkes på forskellige alderstrin.

trods for, at dette stadie i læringsprocessen er psykisk energikrævende på grund af de stadigt øgende krav om kvalitet i udførelsen. Derfor bør opgaverne ikke være for omfattende. Målet er at lære de tekniske grundprincipper uden at stille for voldsomme krav til den tekniske udførelse.
På dette stadie virker helhedsmetoden ofte mere motiverende end del- metoden, og den skal derfor have en fremtrædende plads i instruktionen.

Finkoordineringsfasen:
Som det ligger i ordet, vil arbejdsopgaverne være i denne del af træningen blive mere specifikke end tidligere. Kravet til udførelsen vil stige, og det gælder om at beherske en så effektiv og individuelt tilpasset bevægelsesløsning som muligt.
Ikke sjældent ser man hos børn en stagnation eller til og med en tilbagegang i teknikken. Et sådant stop på læringskurven kaldes et plateau, der som regel skyldes et misforhold mellem de grundlæggende egenskaber hos barnet, og de krav som færdigheden stiller.
Underviseren må derfor udvikle og stimulere de egenskaber og områder, der er en forudsætning for videre læringsfremgang. Del – metoden kan i dette tilfælde være et brugbart redskab, idet man kan tage mindre komplicerede dele ud til øvelse for så igen at sætte bevægelsen sammen.
Desuden er det vigtigt at arbejde med meget feedback for at skærpe udøverens opmærksomhed overfor egne bevægelser – eller for at skærpe kropsbevidstheden.

Automatiseringsfasen:
Automatisering betyder, at bevægelsen er velkoordinereret med en tilpas muskelkraft, uden at udøveren behøver rette opmærksomheden mod detaljer i udførelsen. Det er opgaveløsning, der står i centrum.
Automatiseringen af en bevægelse kan fremmes ved, at man gentager bevægelsesmønstret. På dette stadie vil det være naturligt at benytte sig af helhedsmetoden, da det er hele bevægelsesmønsteret man ønsker at automatisere.
På dette stadie og tilpasningsstadieet vil vigtig del af træningen bestå i at arbejde med udfordringer indenfor specifikke områder.
Når bevægelsesmønsteret er automatiseret, vil skiløberen have så stor en bevægelseserfaring inden for det specifikke område, at han/hun vil påbegynde variering og senere improvisering inden for området.

Det skal understreges, at de forskellige stadier ikke må betragtes isoleret, men skal ses i sammenhæng.

De syv intelligenser

Den engelske psykolog Howard Gardner har fremsat en teori omkring "Menneskets multiple intelligens ", hvor han arbejder med tanken om, at det enkelte individ er udstyret med flere intelligenser/kompetencer, der udvikler sig enkeltvis på forskellige tidspunkter men samtidig er en helhed, idet de påvirker hinanden. Nogle intelligenser udvikles hurtigere end andre, og man bruger dem derefter som ressourcecentre i udviklingen af de efterfølgende. Det er ligeledes meget forskelligt fra barn til barn i hvilken rækkefølge udviklingen sker.
Howard Gardners teorier er blevet bearbejdet af den danske hjerneforsker Keld Fredens, og det er hans indfaldsvinkel, vi vil kigge på i det følgende.

Den krops-kinæstetiske intelligens/kompetence:
Det drejer sig om barnets færdigheder og evner til nuanceret brug af kroppen.

Den spatielle / rummelige intelligens/kompetence:
Her er der tale om evnen til at optage et præcist synsindtryk, genkende og huske det, for derefter at kunne omsætte og udføre det.

Den musiske intelligens/kompetence:
Der er tale om evne til at sanse tonehøjde, lyd, melodi og rytme.

Den sproglige intelligens/kompetence:
At have forståelse for sprogets opbygning og nuancer, -samt være god til at lytte og forklare.

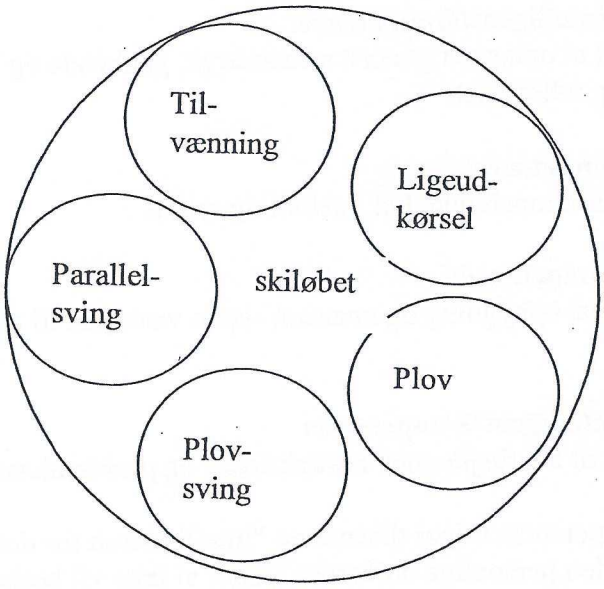
Den logisk / matematiske intelligens/kompetence:
Det drejer sig her om evnen til at arbejde med abstraktioner og problemløsninger.

Disse intelligenser eller kompetencer udgør tilsammen "Intelligensen for det personlige indre" og "Intelligensen for den personlige omverden", som vi ikke vil beskæftige os med i det følgende, men de kan også beskrives som den "indre og ydre virkelighed".

Vi kan f.eks. stå med et barn, der har en svagt udviklet spatiel intelligens/kompetence, hvilket betyder, at barnet har svært ved at gennemskue de øvelser instruktøren viser. Barnet kan der imod have en højt udviklet musisk intelligens / kompetence. Barnet ville være bedre hjulpet ved at få en rytme på bevægelserne.
Man vil møde mange forskellige børn gennem sæsonen, og man vil opleve, at nogle hurtigt vil forstå de verbale instruktioner, mens andre har brug for visualisering. Nogle har brug for rytmeangivelser, og nogle kan måske selv gennemskue dele af skiløbet (bevidst eller ubevidst) og vil helt naturligt udvikle sig.

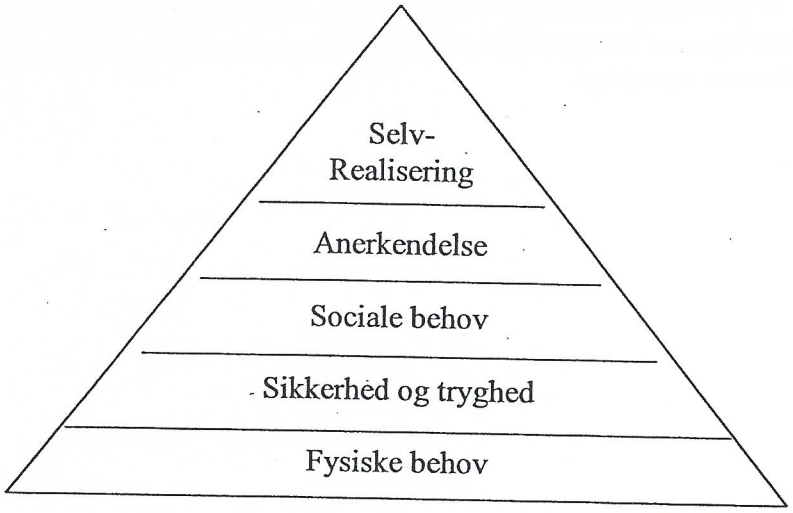
Faser i læringsprocessen.

Skiløbet kan ses på følgende måde:
Den store cirkel er selve skiløbet. Fra man for første gang er på ski og til, man opnår den fulde beherskelse, gennemgår man udviklingstrinene: 1. Opleve/tilvænne, 2. Grovforme, 3. Finforme og 4. Automatisere. Denne udvikling forudsætter imidlertid, at de samme udviklingstrin er gennemgået inden for skiløbets enkeltelementer (de små cirkler). F.eks. skal ligeudkørslen være automatiseret, før man kan tage hul på ploven. Enkeltdelene er endvidere et produkt af skiløbets fire elementer (kantning, belastning, trykfordeling og aktiv drejning). Inden for f.eks. plovsvinget gennemgås udviklingstrinene (fra opleve/tilvænne til automatisering) inden for hvert af de fire elementer. Det perfekte plovsving består således af automatiseret kantning, belastning, trykfordeling og aktiv drejning.

Motivation beskrevet ud fra Maslows behovspyramide.

Flere motivations- og behovsteorier går ud fra, at der eksisterer to hovedgrupper af menneskelige behov. De *primære* behov for mad, vand, luft, varme m.m. Den anden kategori omfatter en række behov, der strækker sig ud over det rent fysiske, og som ligger på det psykologiske og sociale plan. Disse behov er opstået ved læring og er en del af den socialiseringsproces, alle mennesker gennemløber for at blive voksen. Disse betegnes som de *sekundære* behov.

Gennem Marslows behovspyramide vil vi her beskrive forudsætningerne for at opnå selvrealisering.
Pyramiden er bygget op ud fra det synspunkt, at mennesket er et søgende væsen, der ved opfyldelse af et behov, vil søge efter at få opfyldt nye behov, der naturligt melder sig.

Det betyder for børns skiløb, at der er nogen forudsætninger, som skal være i orden, før de er modtagelige for læring.
Teorien understreger, at de fysiologiske behov skal dækkes, før man er motiveret for at foretage sig noget andet. D.v.s. at sulten og tørsten er stillet, men ligeledes at man er ordentligt klædt på til vejret.
Når disse behov er dækket, melder der sig en ny type behov, der kaldes tryghedsbehov. Det drejer sig om behov for sikkerhed, beskyttelse, struktur, orden og grænser.
Modpolen til sikkerhed er angsten. Der er både tale om angsten for at falde, men ligeledes om præstationsangsten. Angsten kan være en stærkt begrænsende faktor for optimal læring.

Konsekvenser for underviseren.

Underviseren må være kompetent på det skimæssige plan, så man er i stand til at betragte skiløbet fra flere vinkler. Det vil sige, at underviseren både kan beskrive og vise helheder og dele af skiløbet. Han / hun må være i stand til at videregive disse dele på en facon, så børnene har flere muligheder og tilgangsvinkler til at gennemskue og løse de vanskelige bevægelsesmønstre, skiløbet kan være.

Det vil sige, at underviseren må kunne åbne mulighed for, at alle intelligenser / kompetencer bliver tilgodeset i undervisningen.

Underviseren tager som regel udgangspunkt i det visuelle, og dette er for så vidt fornuftigt, da den spatielle intelligens ofte er veludviklet forholdsvis tidligt, men man kan altså møde børn, der har brug for endnu mere end denne tilgangsvinkel.

Det er derfor et stort plus, hvis man kan ledsage sine øvelser af en rytme (1, 2, 3) eller en beskrivelse (bøj, ned, stræk, op), som børnene kan høre, mens de kigger. Man har givet flere tilgangsvinkler til bevægelsesmønsteret og har måske ligefrem været med til at udvikle børnene på intelligens / kompetence området, da man har henvendt sig til flere intelligenser / kompetencer samtidigt.

1. Børn, der simpelthen ikke gider stå på ski og blot er med på ferien, fordi forældrene er entusiaster og endnu ikke har indset, at deres barn ikke har samme glæde ved skiløbet. Disse børn er der heldigvis ikke mange af.
2. Børn, der af en eller anden grund har et problem, der overskygger lysten til at stå på ski. Det kan eksempelvis være angst, kulden, eller manglende accept fra gruppens side. Der kan være utallige grunde til, at barnet mangler lyst eller motivation, men fælles for dem er, at de i bund og grund meget gerne vil stå på ski, hvis blot problemet, der tynger dem, bliver løst.

Situationen kan være meget svær, idet vi kommer i klemme mellem et barn, der ikke har lyst og 6 andre børn, der har meget lyst. I denne situation må man naturligvis tilgodese de 6 børn. Man kan dog vælge at bruge tiden i liften med barnet, der ikke har lyst, for at finde ud af, hvori problemet består. Måske kan man være med til at løse problemet. Tit kan det være nok at barnet for lidt ekstra opmærksomhed. Barnet vil da allerede føle, at det bliver taget seriøst og kan dermed genfinde lysten til at deltage.
Uanset grunden for den manglende motivation gælder det om at give børnene motivationen og lysten tilbage, så de bevarer interessen for skiløbet. Dette gælder også for børn, som overhovedet ikke har lyst. Der ligger en stor udfordring i at tilrettelægge en instruktion, der fænger disse børn, og med en ekstra indsats er det muligt.

Dernæst melder behovet for et socialt tilhørsforhold sig, d.v.s. at blive accepteret af underviseren og de andre børn i gruppen.
Behovet for anerkendelse og respekt afspejler trangen til at have et positivt selvbillede. Barnet behøver en fast overbevisning om, at det repræsenterer noget godt og positivt, at det kan udrette noget af værdi, mestre noget, og at det bliver værdsat af andre.
Det sidste behov er behovet for selvrealisering. Det drejer sig om, at udnytte sine evner i en meningsfuld sammenhæng, og det bliver skiløbet jo naturligt, hvis børnene har interesse for og glæde ved skiløbet.
Når interessen og glæden er til stede, vil børnene helt naturligt være motiverede for at lære.

Konsekvenser for underviseren.
Underviseren må derfor som udgangspunkt sikre sig, at de fysiske behov er dækket. Det er vigtigt så hurtigt som muligt at få etableret en kontakt til børnene. En god mulighed til dette er "Velkomstmødet". Tal til børnene, så de føler at du er "deres" fra starten.
Man må ikke undervurdere det sociale "miljø" og omgangstonen i gruppen som faktor for, hvor modtagelige børnene er for læring. En hyggelig stemning i gruppen kan være utrolig vigtigt for børn. Sørg for ikke at "glemme" nogen af dem – kom omkring og få snakket med dem alle, så de føler sig som en vigtig del af gruppen – rent socialt.
Det er vigtigt at rose, når ting går godt, men ligeledes at opmuntre når noget går knap så godt. Ofte kan børnene selv mærke, hvornår de lykkes – og et blink eller et nik er nok som anerkendelse af, at man så, at de kunne. Det behøver ikke være verbal ros.
Hvis disse ingredienser sammenholdt med en god skiteknisk viden er i skiundervisningen kommer børnene sikkert derfra med en god oplevelse og et positiv billede af skiløbet, som vil give dem mod på at blive endnu bedre, og så er der skabt grobund for selvrealiseringen.
Det er en stor, men spændende, opgave, som kræver meget opmærksomhed fra underviserens side, men man er godt hjulpet ved blot at møde glad og veloplagt op til undervisningen. Det kræver et overskud, såvel fysisk som psykisk.

Generelt om børns motivation.

Vi befinder os i den lykkelige situation, at børnene stort set altid er motiverede, når de møder i skiskolen, idet de beskæftiger sig med en aktivitet, der interesser dem. Skulle det være tilfældet, at et barn ikke har lyst til at stå på ski, skal vi tage barnet alvorligt.
Manglende motivation kan komme til udtryk på mange måder. Barnet kan være umuligt at få i gang med øvelser eller lege, barnet kan forsøge at sprede sin manglende lyst blandt de andre børn i gruppen, eller barnet kan begynde at blive pylret og meget opmærksomhedskrævende.
Der er mange måder, hvorpå manglende motivation og lyst kan komme til udtryk, så man må som instruktør være meget opmærksom på de signaler, der kommer fra børnene i gruppen.

Der er som regel to typer af børn, når det drejer sig om ikke at være motiveret.

hyggelig uge, hvor man møder nogle nye kammerater. Her må underviseren tilgodese børnenes ønsker og til en vis grad "justere" egne mål for at nå det givne overordnede mål – skiløbet. Underviseren vil opdage, at barnegruppen kræver flere pauser, hvor der er tid til hygge og samvær. Dette samvær danner så grundlaget for skiløbet. Børnene har stillet deres fælles krav for deltagelse i undervisningen.

Konsekvenser for underviseren.
For skiunderviserens vedkommende er arbejdsvilkårene omkring børnegruppen en anelse vanskelige, da man kun arbejder med børnene i 5 dage. Af gode grunde skal vi altså ikke gå ind i de store psykologiske udredninger omkring de enkelte børn. Det er ikke nødvendigt for at få en hyggelig og lærerig uge, men det er være en fordel at have en fornemmelse for, hvad der sker når nye mennesker mødes i en gruppe.
Desuden er det vigtigt for underviseren at opstille et personligt sæt spillerregler for gruppens samvær. Man bliver på den måde bevidst om sit eget normsæt. Dette bevirker, at der aldrig vil være slinger i valsen, når man ridser en regel op for gruppen.
Bevidstgørelse skal ikke resultere i, at man starter den første dag med at ridse spillereglerne op for børnene. De skal derimod gennemlyse samværet og kun komme til syne i de øjeblikke, hvor børnene f.eks. rent socialt eller rent sikkerhedsmæssigt har passeret grænsen for dit normsæt.

Børnegruppens roller.

Børn er enestående og unikke. De er fantastiske at være sammen med, og de kan gennem deres ligefremme væsen lære os en masse. Gud ske lov kan man på ingen måde generalisere og gruppere børnene, men der er nogle overordnede "typer", som man vil møde i børnegrupper. Børnene har naturligvis deres egen personlighed, men man vil kunne genkende de nedenstående "typetræk" hos nogle af børnene.
Vi har valgt at tage dette punkt med i kompendiet for at understrege, at der er processer i gruppen, der socialt set kan have indflydelse på, hvordan læringssituationen er for det enkelte barn. Føler børnene sig ikke tilpasse i gruppen kan det blokere for deres evne til at lære. Der er problemer, der er så store og vigtige, at de overskygger interessen for skiløbet.
Der vil i en gruppe være både dynamiske og destruktive processer mellem gruppedeltagerne, og det gælder om at fange de destruktive processer, så alle børn rent socialt kan føle sig tilpasse indenfor gruppens rammer. F. eks. kan der let opstå en konflikt mellem "den dominerende" og "den forkælede". De vil begge gerne have indflydelse i gruppen, men ofte ud fra forskellige forudsætninger.

Cirkelfiguren er et eksempel på, hvordan en gruppe kan være sammensat. Der dannes en kerne, hvor nogle enkelte børn finder sammen i et fællesskab der danner cirklens centrum. I denne lille gruppe er der som regel et dominerende barn, som vist i figuren. Med et enkelt barn i centrum af cirklen bliver kernen ustabil i forhold til en gruppe, hvor kernen består af flere børn. Derefter bliver de andre børn i større eller mindre grad tilknyttet kernens centrale personer. Eller børnene melder sig ud af denne cirkel og danner deres egen personlige eller som en gruppe (eks. 10). Man kan også have eksempler på børn, der ikke får muligheden for at blive en del af fællesskabet.

Børnegruppen.

Hvad er en gruppe ? En gruppe er en samling af individer mellem hvilke der eksisterer visse dynamiske relationer. En forudsætning for at en gruppe bliver velfungerende er følgende:

1. At en gruppe består af en samling individer med en vis fælles tilknytning.
2. At gruppedeltagerne udvikler et fælles sæt normer.
3. At gruppedeltagerne foretager en rollefordeling.
4. At gruppedeltagerne har et eller flere fælles mål.

Underviseren vil i mange tilfælde falde udenfor deltagelse i gruppen, og dette sker naturligt, da der er overordnede karv fra forældre og Scan ski, som han / hun er bundet af. Det vil sige at underviseren repræsenterer nogle ydre krav, der skal tilgodeses i gruppen.

I snebørnehave og børneskiskolen kan man sige, at punkt 1 er givet på forhånd, idet vores fælles tilknytningen er skiløbet. Det er rammen for ugens forløb, men de resterende 3 punkter kan man ikke, som underviser, regne med er opfyldte, når man om søndagen påbegynder sin undervisning.
Børnene kommer fra vidt forskellige familier og miljøer, hvor der kan herske normer, der ikke er i overensstemmelse med dem, de møder i børneskiskolen. Ligeledes kan de havne i en gruppe, hvor deres rolle er meget forskellig fra den de indtager i andre gruppesammenhænge, og endelig kan de have aldeles forskellige mål med at være i børneskiskolen.

Det er vigtigt, at underviseren har et klart normsæt for samværet i gruppen - klare linjer omkring regler på pisten af hensyn til sikkerheden, men også på det sociale plan skal der være klare regler for, hvordan man omgås hinanden.
Det bliver af gode grunde underviserens normsæt, der bliver afgørende for gruppens samvær, da man kun har meget lidt kendskab til hinanden og kort tid at være sammen i.
Man kan sige, at samværet som udgangspunkt bliver på underviserens præmisser for at sikre alle børnene tryghed fra starten. I det øjeblik, hvor man har en gruppe børn, der svinger godt sammen, bør man ligge det sociale regel / normsæt ud til børnenes forvaltning. Man skubber ikke ansvaret fra sig, men man giver ungerne muligheden for selv at tage ansvaret. Hvis der skulle opstå problemer, gruppen ikke kan løse, træder underviseren naturligvis til.
En fast hånd fra starten er altid betryggende både for børn og forældre. De har følelsen af at være i kompetente og sikre hænder fra starten.

Der vil altid ske en naturlig rollefordeling, når en gruppe mødes, og det vil ske uanset, hvordan man som underviser griber sagen an. Man skal blot være opmærksom på, at man som underviser finder / laver plads til alle børnene i gruppen. (se nedenstående om "Børnegruppens roller").

Det fælles mål vil som regel altid være at blive bedre på ski, men der kan være uger, hvor man klart fornemmer, at det fælles mål i højere grad er et spørgsmål om at have en

Konsekvenser for underviseren.
Klovnen er som regel et festligt samlingspunkt i en gruppe, men man skal være opmærksom på at klovnerierne tager så meget overhånd, at de bliver en hindring for læring.

"Den stille":
Det drejer sig om det tavse barn, der ikke udtrykker ønsker eller brokker sig med mindre man henvender sig til barnet.

Konsekvenser for underviseren.
Stilhed kan være et tegn på flere ting. Det kan være et udtryk for koncentration, men ligeledes på fravær og manglende interesse. Man skal være opmærksom på at få de stille børn med, da de er meget lette at overse, specielt i en gruppe, hvor de andre børn fylder meget.

"Medløberen":
Det drejer sig om barnet, der hurtigt knytter sig til den "dominerende" i gruppen, for på den måde at sikre sin egen status.

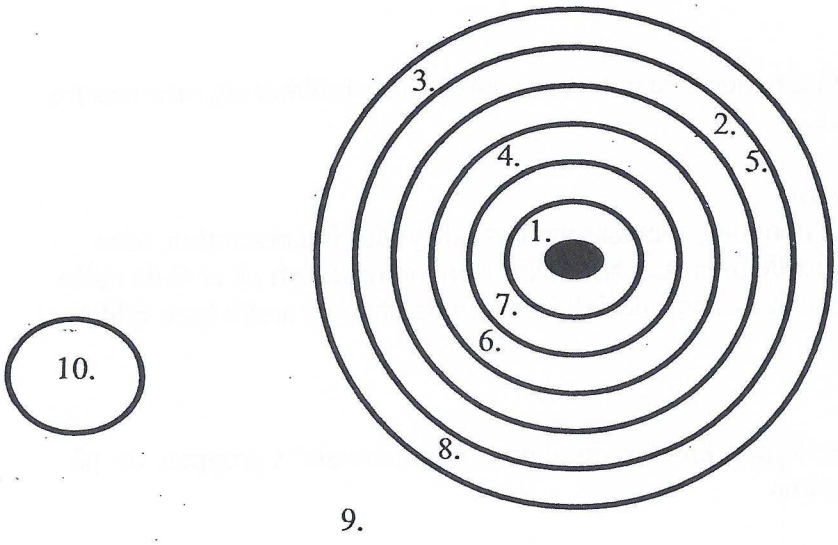
Konsekvenser for underviseren.
Den kan her være en god idé at sætte dette barn i situationer, hvor barnet selvstændigt skal løse opgaver uden at være under indflydelse af "den dominerende". Det bremser ofte medløberens læring, at der bruges så meget energi på at føje et andet barn i gruppen.

"Den pylrede":
Det drejer sig om barnet, der ved den mindste utryghed begynder at græde, uanset om der reelt har været en situation, hvor der var "grund" (efter vores målestok) til at være utryg.

Konsekvenser for underviseren.
Det er vigtigt, at man tager barnet alvorligt i de situationer, fordi der givetvis er et problem, som barnet ikke selv kan løse. Det gælder om at lokalisere problemet og finde ud af, om man kan løse problemet hurtigt. Desuden er trøst (opmærksomhed) jo altid godt.

"Den forkælede":
Det drejer sig om barnet, der totalt går i baglås, når barnet ikke lykkes, eller når barnet ikke får sin vilje.

Konsekvenser for underviseren.
Der skal ikke herske nogen tvivl om, at undervisningen foregår på gruppens præmisser, men man skal også have "den forkælede" med. Det drejer sig igen om, at man klart lader sine spilleregler / normer skinne igennem fra starten, så barnet ikke forsøger at løbe om hjørner med underviseren på samme måde, som det er lykkes at gøre med forældrene.

Dette kunne være et typisk eksempel på sammensætningen af en vilkårlig gruppe. Gruppen befinder sig mellem yderpunkterne 1og 9, hvor 1 er i centrum af gruppen og dermed den styrende / dominerende, og 9 og 10 bevæger sig uden for gruppens rammer. Underviseren arbejder indenfor spektret mellem 1 og 9, 10. Det er måske ikke så vigtigt at få 10 indenfor den store cirkel, for 10 har kreeret sin egen cirkel og har fravalgt samværet i gruppen, men ellers gælder det så vidt det er muligt at bringe alle gruppens medlemmer tæt på kernen, så de bliver deltagere i gruppen på lige vilkår med de andre børn.

Eksempler på "typetræk".

"Den dominerende":
Det drejer sig om barnet, der i sin fremtoning er meget dominerende og gerne vil have indflydelse på beslutninger, der tages i forbindelse med eller for gruppen. Barnet kan være meget initiativrig i sine bestræbelser på at få indflydelse i gruppen.

Konsekvenser for underviseren.
Det er vigtigt, at man ikke lader "den dominerende" tage alt for meget plads i gruppen, men omvendt må man heller ikke indskrænke barnets udfoldelses muligheder i irritation over, at barnet fylder "forholdsvist" mere end andre børn

"Klovnen":
Det drejer sig her om barnet, der ofte vil være i centrum på grund af barnets evne til at sætte sig selv i scene. Det kan være i form af overdrevne fald eller vittigheder.

Vi vil som voksne være tilbøjelige til at inddele disse typer i negative og positive karaktertræk, men vi må være opmærksomme på, at de alle skal have lige vilkår for læring.

Som udgangspunkt må gå ud fra, at børnene kommer med de bedste intentioner i børneskiskolen og snebørnehaven. De vil alle bidrage på bedste vis for at få en god uge, men samtidig kommer de fra vidt forskellige baggrunde / miljøer. Dette bevirker, at de hver især har en forskellig forestilling af, hvad der er positiv adfærd i en gruppe. Disse forskellige forestillinger kan føre til konflikter, når der sker interesse sammenstød indenfor gruppen.

Det bliver underviserens opgave, at fordele sin opmærksomhed ligeligt mellem børnene, på trods af, at nogle af børnene i underviserens øjne har en irriterende personlighed. Det drejer sig om at kunne sætte sig ud over sine personlige fordomme og holdninger og kunne betragte børnene og undervisningen gennem "underviserbriller".

Hvis man kører i hårdknude med et barn, skal man ikke tøve med at spørge forældrene til råds med hensyn til barnet. Det være sig at barnet er tavst, trist, ikke motiveret osv.

"Den sociale":
Det drejer sig her om barnet, der er samlingspunktet i gruppen, og som formår at være på god fod med alle.

Konsekvenser for underviseren.
Et sådant barn er en gevinst for enhver gruppe, men man skal være opmærksom på, at der ikke bliver trukket for store veksler på dette barn. Blot fordi barnet har et overskud ud over det sædvanlige, skal barnet have de samme muligheder som resten af børnegruppen.

"Den dygtige":
Der drejer sig om barnet, der er så "motorisk begavet", at det avancerer så hurtigt, at det bliver et "problem" i forhold til at holde gruppen samlet. Barnet vil ofte være meget interesseret i fortsat at lære, da barnet har oplevet mange succeser i forbindelse med skiløbet.

Konsekvenser for underviseren.
Man må sørge for at dette barn har gode muligheder for udvikling og udfordring og kan måske endda bruge barnet til at vise øvelser – som model for den visuelle kompetence.

"Den konkurrerende":
Det drejer sig om barnet, der får vendt alting til en konkurrence, hvor det gælder om at finde den bedste i gruppen. Barnet søger så at sige efter sejren for at opnå succeser. Den konkurrerende er knyttet til den selvhævdende.

Konsekvenser for underviseren.
Konkurrence er bestemt et sundt element, men det kan blive hæmmende, hvis alt drejer sig om konkurrence. Ligeledes vil konkurrence tit fjerne fokus fra de tekniske detaljer i skiløbet. Desuden kan der lettere opstå fare momenter på pisten, da børnene bliver meget fokuserede på farten og sejren – det fjerner opmærksomheden fra de andre løbere på pisten.
Man kan vælge at indlægge små konkurrencer, når man kan se passager, hvor der ikke er så mange folk på pisten

"Den selvhævdende":
Der her tale om barnet, der konstant skal markere overfor gruppen, at han gjorde det rigtigt og til tider endda påpege andres fejl for at få sig selv frem i rampelyset. Barnet vil som regel både søge anerkendelse hos underviseren og hos de andre børn.

Konsekvenser for underviseren.
I en gruppe hvor "den selvhævdende" spiller en stor rolle kan man vælge at bruge den induktive instruktionsform, hvor børnene ikke i så høj grad bliver bedømt, hver gang de kommer ned til instruktøren. I stedet skal børnene selv beskrive, hvad de syntes føltes godt og effektivt. Man fjerner lidt fokus fra de færdige løsninger, og den ene forklaring kan være lige så god som den anden.

Det enkelte barn:

Der vil ligeledes blive tale om differentiering af de forskellige barnetyper. Alle børn har forskellige personligheder, som har betydning for, hvordan de er i stand til at begå sig i en gruppe, som i den sidste ende også vil have betydning for, hvad de synes om skiløbet. Nogle børn har behov for meget anerkendelse og accept, hvor imod andre har behov for et verbalt "spark i røven" for at komme i gang.

Dette område handler meget om fornemmelse for de enkelte børn og om pædagogisk indsigt i, hvordan man kan tackle de forskellige typer. Det skal dog siges, at det er meget vigtigt, at få børnene til at fungere som en gruppe. Det gør arbejdet lettere.

Differentiering:

Den aldersmæssige opdeling i to grupper – snebørnehaven (3 – 5 år) og snebørnehaven (6 – 12 år) bevirker, at man kan få meget forskelligt sammensatte børnegrupper med hensyn til såvel alder (udviklingsmæssigt) som skiniveau.
Specielt i børneskiskolen vil man opleve stor spredning mellem ungerne, da man kan have børn på både 6 og 11 år indenfor samme gruppe. Spredningen i snebørnehaven er normaltvis ikke så udpræget, og har man en 5 årig, der virkeligt avancerer, kan man overveje at lade barnet køre med i børneskiskolen.
Det drejer sig kort sagt om at skabe læringssituationer, hvor hvert enkelt barn har optimale muligheder for at udvikle sig.
Dette tvinger underviseren til, at han/hun må arbejde på flere planer / niveauer indenfor samme gruppe, og hvordan gør man så det ? Instruktøren arbejder indenfor polerne: Den svageste skal ikke pressess i en sådan grad, at det skaber utryghed og angst, og ligeledes må den bedste i gruppen ikke få så få udfordringer, at det bliver kedeligt at stå på ski. Det er en svær opgave at løse, men samtidig en stor og spændende udfordring..
Der er flere muligheder for at opfylde dette krav, som vi beskriver i det følgende.

Terræn:
Man kan differentiere sin undervisning gennem terrænet. Det vil sige, at man finder pister, hvor der på samme piste er forskellige hældninger. I dette tilfælde kan man lade en del af børnene løbe i den side, hvor der er lidt stejlere og lade resten arbejde, hvor der er lidt fladere.
Man kan også bruge en piste, hvor der for eksempel er pukler i den ene side og fladt i den anden. Man kan ligeledes benytte sig at stykke piste, der ikke er blevet præpareret i kanten.
Det gælder om at søge udfordringerne i terrænet og bruge dem.

Undervisningsmetode:
Når man vælger at arbejde induktivt (se strukturering og organisering), vil børnene helt naturligt arbejde ud fra egne forudsætninger, idet man beskæftiger sig med en instruktion, der bygger på deres egne erfaringer. Det betyder, at nogle børn naturligt vil finde nogle løsninger, der er brugbare og logiske for dem på netop deres niveau.
Der vil naturligvis også være børn, hvor man bliver nødt til at hjælpe dem lidt på vej til at gennemskue logikken i et bestemt bevægelsesmønster.

Hvis man arbejder deduktivt, kan man stille specifikke opgaver til de forskellige børn, som er relevante for det niveau, barnet er på. Se "generelle øvelser".

Portsætning:
Når man arbejder med svinget gennem porte, har man også en mulighed for at differentiere sværhedsgraden i portene. Det fremgår i kapitlet om "portkørsel", hvordan dette kan gøres.

Den positive forældrekontakt er kun mulig, hvis graden af information er tilstrækkelig. En nøje planlagt skiskole står og falder med, om forældrene henter og bringer børnene på det rigtige tidspunkt og på det rigtige sted: Tid og sted kan ikke gentages tit nok! Vælg et logisk mødested, f.eks. ESF, hvor den franske skilærer evt. skal samles op, og pointér dette et par gange på velkomstmødet. Glem heller ikke at understrege, at børnene skal køre med hjelm, solcreme og sne-/solbriller for at deltage.

Slutteligt skal nævnes, at titlen som underviser bør udfyldes i yderste forstand, dette indebærer, at man er den guide ved afterskiing, som tager sig af børnene og deres familier, samt at man besøger netop disse på lejlighedsrunden søndag eller mandag aften. I de fleste tilfælde gælder det, at jo mere aktiv instruktøren er både i og udenfor undervisningssituationen, jo bedre indtryk gør det på forældrene. Der er dog undtagelser, her gælder det om ikke at virke anmassende. Husk intet sælger skirejser som glade børn, der bare vil have skiundervisning – også næste år!

Forældrekontakt.

Børnene på undervisningsholdet er forskellige, hvorfor de stiller forskellige krav til underviseren. Ligeledes forholder det sig med forældrene: Nogle forældre bringer og afhenter blot deres børn, mens andre vil høre, hvordan det er gået; om deres barn har været ked af det, er blevet bedre på ski osv. Nogle forældre har det ligefrem svært med at overlevere purken til underviseren, vil gerne selv deltage i undervisningen "på behørig afstand naturligvis".
Her er det vigtigt at være opmærksom på forskellige "forældre-typer" og lytte til de råd, forældrene giver om deres børn. F.eks. kan det være helt essentielt for én at få fortalt, at der er en ekstra tube solcreme i lommen, mens en anden giver udtryk for tvivl om, hvorvidt junior bør køre med stave eller ej (der kan naturligvis også være tale om mere alvorlige ting som f.eks. medicin m.m.)
Essensen er: Lyt til forældrene og respekter deres "særheder". Tænk på, hvor svært det må være at overlevere ens børn til en fremmed i lyset af alle de risici, der er forbundet med skiløbet.

En ting er fælles for alle forældre, nemlig forventningen om, at sikkerheden er i orden. Det er vigtigt at indse, at forældrene kun ser et minimalt uddrag af det, som har med skiundervisningen at gøre: Velkomstmødet samt de få minutter, hvor de bringer og henter deres børn. Disse få minutter er essentielle og skal overvejes nøje. Er strukturen allerede her i orden, føler forældrene sig fra starten trygge. I praksis vil dette for det første sige, at underviseren altid selv fortæller om børneskiskolen / børnehaven på velkomstmødet, og i øvrigt tager en ekstra snak med såvel børn som forældre efter mødet. For det andet møder underviserne altid til tiden, dvs. 5 min. før mødetid på bakken, (hvordan præger det mon forældrenes indtryk af underviseren, hvis denne dukker op kl. 9.03 med søvn i øjnene og spiritusånde?). Underviserne "overtager" børnene med det samme, hvilket giver børnene et klart billede af instruktørens autoritet og gør, at forældrene kan se, at de let kan undværes et par timer. Overfor forældre som i større eller mindre grad ønsker at tage del i undervisningen, skal det fra starten gøres klart, at dette ikke er muligt. Børnene kan kun administrere én autoritet og erfaringen viser, at børnene bliver "umulige" og mister gnisten, hvis mor eller far ser på. Skiundervisningen er en sag mellem børn og instruktør, dette bør være opfyldt, hvis undervisningen skal gennemføres!
I løbet af formiddagens undervisning bør der holdes en pause, 3 timers konstant undervisning er for meget for børn. De bliver trætte og mister gejsten, hvis ikke de får noget at styrke sig på og tænker på noget andet end skiløb blot i et kvarters tid. Her kan man lave en ordning med forældrene, om at børnene hver dag har en 10'er i lommen til en kop varm chokolade eller sodavand, tillader vejr og vind det, kan man pakke chokolade og sodavand i underviser-tasken og nyde pausen udendørs. De fleste forældre synes, at kakao-pausen er en alletiders ide, det skal blot fremgå på velkomstmødet, så børnene har penge med allerede første dag.
Når formiddagen er overstået, skal alle forældre have et par kommentarer med på vejen, nogle ønsker mere end andre. Det gælder om at holde tungen lige i munden, så "tilbageleveringen" ikke bliver et kaos. Vigtigt er det at have et helt bestemt mødested, hvis forældrene ikke står samlet, er det umuligt både at holde styr på børn og tage en snak med alle forældre. Det er en formidabel ide at have alle børn med tilbage! og vide, hvilke børn, der hører til hvilke forældre!
I denne "tilbageleveringssituation" skal børn og forældre hver især have lidt tid, tænk på, at dette øjeblik for mange af børnene, er dagens bedste: De har både instruktørens og forældrenes fulde opmærksomhed, kan berette vidt og bredt om deres forbedrede færdigheder og gode formiddag. Aflever altid smilende børn!
Alt i alt kan instruktøren spare forældrene for en masse spekulationer ved fra starten at give det indtryk, at undervisningen er velstruktureret, og at børnene er i gode og sikre hænder!

Sikkerhed på ski.

Når man arbejder med børn på ski bør sikkerheden altid være i højsædet på alle planer. Det gælder såvel udstyr, som vejrforhold og pisteforhold.

Skiudstyret.

Det er vigtigt fra første dag af, at få tjekket børnenes bindinger fra første dag. De ældste børn kan tjekke bindingerne, som det er beskrevet i Dansk skiforbunds sikkerhedsfolder, men denne metode kan volde problemer for de helt små børn. Der kan man istedet, mens børnene står op på skiene, give støvlen et let slag eller spark eller slag, og så desuden se om kiloindstillingerne passer nogenlunde.

Det er klogt at gøre det, mens at forældrene er tilstede. Det giver hele familien en sikkerhed fra starten af.

Det skal understreges, at alle børn kører med hjelm, både for deres egen skyld, men ligeledes for underviserens sikkerhed. På pisten behøver det hverken at være børnenes eller underviseren skyld, når uheldet er ude. Der er andre skiløbere på pisten, som kan forudsage et uheld, og i de tilfælde er hjelmen en ekstra sikkerhed.

Påklædning.

Både skibriller og solbriller er vigtige for børnenes sikkerhed på pisten, hvis sigtbarheden nedsættes enten gennem snefnug eller stærk solskin er sikkerheden i fare for børnene, så derfor tjekkes det at børnene har medbragt begge dele i skiskolen.

Ligeledes har alle børn handsker og hue på eller med. Børnene bærer altid handsker, da det kan give alvorlige sår, når man falder på hård eller iset sne.

Undervisning.

I undervisningen bør man følge Dansk Skiforbunds "Gode råd ved alpint skiløb". Det betyder, at man hele tiden placerer sig på sikre steder, med sin børnegruppe. Man sørger hele tiden at være synlig for bagfra kommende løbere og holder sig altid i kanten af pisten.

Desuden må man konstant have sikkerheden i baghovedet. F.eks. kan det være problematisk, at praktisere "slange"-undervisning på en smal piste, hvor der som regel er mange nybegyndere. "Slange"-undervisningen på en smal piste bevirker som regel, at børnene kører fra den ene piste kant til den anden, hvilket resulterer i en blokering af pisten for bagfra kommende løbere.

Hvis man dog alligevel vælger "slange"-undervisningen på en smal piste kan man træne små sving i den ene side, så der er plads til at andre løbere kan passere.

Det er nødvendigt at gøre sig den slags overvejelser for at forebygge uheld.

Børnenes skiniveau.

Det er naturligvis altid børnenes skimæssige kundskaber, der afgører på hvilke pister man bevæger sig, og det er altid den svageste på holdet der sætter dette niveau. Man kan eventuelt vælge pister , hvor der er forskellige sværhedsgrader i højre og venstre side, det være sig pukler i den ene side og fladt i den anden eller ikke præpareret terræn i den ene side og præpareret terræn i den anden.

Vejrsituationen

Vejret kan være så dårligt, at det ikke er fornuftigt at køre ud med børnene. Sigtbarheden kan til tider være så ringe, at risikoen for at miste børn er for stor.

Desuden skal man ligeledes være opmærksom på, at børnene bærer solcreme på de varme dage med strålende solskin.

Endvidere skal snesituationen tages i betragtning. Er der tilstrækkeligt med sne på den valgte piste? - og er den velpræpareret? Køres der i tung tøsne eller er sneen let og førende?

Konsekvenser for instruktøren.

De praktiske foranstaltninger er som regel i orden, når forældrene afleverer børnene, men kast alligevel et blik på børneflokken før I tager afsted, så man ikke mangler én handske, et liftkort (!) eller et par skibriller.

Det er vigtigt at forældrene føler sig trygge ved at aflevere børnene, og da er et tjek af bindinger og insistering på at hjelmen og solbriller benyttes gode redskaber, som giver et positivt indtryk fra starten

Underviseren skal være meget stedkendt i sit område, så man ikke bliver fanget i et terræn, hvor ungerne absolut ikke burde befinde sig med deres skiniveau.

Man må konstant at vurdere den situation, man befinder sig i, og man går ikke på kompromis med børnenes sikkerhed.

Dette betyder blandt andet, at off-piste-løb er ***strengt forbudt.***

Velkomstmødet.

Det første reelle møde mellem instruktør, børn og forældre er på informationsmødet. Underviseren har for første gang samlet alle børnene og forældrene på en gang, og det er vigtigt at få skabt et ordentligt udgangspunkt for ugen.
Førstehåndsindtrykket har som regel stor betydning, og det er vigtig at forældre og børn fra starten har en følelse af at være i kompetente og professionelle hænder.
Det er op til den enkelte underviser, hvordan dette første møde struktureres, men i det følgende er nogle tips, der kan være gavnlige at huske.

Normaltvis vil man under velkomstmødet præsentere snebørnehaven og børneskiskolen, da der kan være forældre, der ikke har meldt deres børn til inden afrejsen. Som regel vil de fleste dog være tilmeldt og registreret gennem kontoret.
I slutningen af præsentationen beder man de tilmeldte børnefamilier om at samles i et hjørne af lokalet. Man skal være opmærksom på, at der godt kan være en hektisk stemning lige efter afslutningen af velkomstmødet, idet mange af gæsterne vil være i gang med tilmelding til voksen skiskole, betaling af skileje, betaling af depositum og arrangementer, så der er megen uro i rummet.
På trods af denne uro er det utrolig vigtig at få hilst på alle børn, og at børnene får hilst på hinanden, så man ikke er fremmede for hinanden søndag morgen. Det er en god idé at præsentere sig ordentligt overfor hvert enkelt barn, så man er forberedt med hensyn til børnenes navne. Et godt fif er, at man som udgangspunkt sidder på knæ eller hug, så børnene har mulighed for at "se" instruktøren. Det er fra starten et signal til børn og forældre, at man er "børnenes". Det vil sige, at man kan venter med de praktiske beskeder, til man har stiftet bekendtskab med børnene.
Man skal være opmærksom på, at børnene bliver sendt afsted med en flok fremmede børn og en fremmed voksen, når skiskolen starter. Så dette første møde skal være for børnenes skyld.
Desuden er der nogle få praktiske beskeder, som forældrene sluttelig skal have. Eftersom folk er trætte bør man gøre det så kort som muligt, og det eneste forældrene har behov for at vide er mødestedet og tidspunktet søndag morgen..
Vælg et sted, der centralt og letgenkendeligt til det første møde, så ingen er i tvivl om, hvor det er. Derefter kan man ændre mødestedet, når forældrene er blevet lidt mere fortrolige med byen, men det er fornuftigt ikke at ændre det flere gange i løbet af ugen, da det tit skaber forvirring og misforståelser
Det kan være en fordel at minde forældrene om solbriller, skibriller, solcreme og liftkort.
Slutteligt vil forældrene sikkert have nogle spørgsmål, der skal besvares, og dem må man tage tiden til at svare på. De skal jo ligeledes efterlade deres børn til en fremmed.
Husk i øvrigt altid at tage ordentlig afsked med alle børnene.

Søndag, første dag med holdet.

Søndag er dagen, hvor skiskolen og snebørnehaven starter! Børnene har haft en hel skidag om lørdagen og mange har glædet sig i flere uger op til skiferien, derfor er det oftest en meget forventningsfuld flok af børn og forældre, som møder op denne første morgen. Søndagen er uden tvivl ugens hårdeste dag for underviserne!

Søndag morgen er dog ikke første gang børn og forældre møder underviseren, parterne har truffet hinanden på velkomstmødet aftenen før, hvor en del af "forventnings-trykket" forhåbentlig gik af ballonerne. Det viser sig søndag morgen om de informationer, som underviseren har givet, var tilstrækkeligt præcise: Er alle mødt op? – det rigtige sted og til tiden? Skulle der mangle nogen, må man være tålmodig, det kunne jo blot være en forsinkelse; det kan være noget af en opgave at få ungerne ud af sengen og i skitøjet de første par dage på skiferien. Der er imidlertid nok at snakke med de fremmødte om, så dette skulle give sig selv.

Såvel børn som forældre har som sagt store forventninger til den kommende uge. Børnene er spændte og ivrige, kan ikke vente med at komme i gang, modsat er de også ofte trætte efter den lange rejse, har ikke meget tålmodighed at give af. Det nytter derfor ikke at haste af sted og med det samme komme i gang med skiløbet. For det første har mange børn trods deres iver og manglende tålmodighed brug for lidt tid, hvor både deres forældre og underviseren er tilstede. Forældrene kan nemlig bryde isen for børnene og forsikre dem om, at undervisningen bliver alle tiders osv. Underviseren kan også gøre sit for at indgyde tryghed hos børnene, men man bør gøre det med forsigtighed, og ikke virke anmassende. For det andet har forældrene brug for disse minutter, for at føle sig trygge ved at aflevere deres børn til underviseren. Mange har nogle oplysninger om deres børn, som de føler underviseren bør kende. Det kan være alt fra at deres barn har en sygdom (man kan komme ud for at skulle hjælpe med insulin eller astma-spray e.lign.) og til småtingsafdelingen; at den tykke hue ligger i forlommen, hvis solen kommer frem, skal puslingen have et ordentligt lag solcreme på næsen osv. Lige meget, hvilke oplysninger forældrene kommer med, er det noget, som de har tænkt over og finder vigtigt, derfor udviser underviseren den fornødne respekt og forholder sig lyttende.

Omvendt er det ikke kun forældrene, som har noget at fortælle. Underviseren benytter naturligvis lejligheden til at gennemgå dagens program, hvor skal det hele foregå? Hvordan er bakkens niveau? Hvor holder vi pause? Osv. Det gælder om at virke åben og imødekommende og på indirekte vis at fortælle, at man har styr på situationen og er sin opgave voksen.

Når disse "indledende øvelser" er på plads og alle (forhåbentlig) er mødt frem (inklusiv den franske skilærer), er det på tide at komme af sted. Sørg for at holde gruppen samlet, hold de ældste og mest erfarne lidt tilbage og lær de yngste og mindst øvede, hvordan de skal gå i deres skistøvler og bære deres udstyr (Lad som udgangspunkt børnene selv bære deres ski og stave: "Kan man stå på ski, kan man også selv…", det kan selvfølgelig blive nødvendigt at give en hånd med). Det er vigtigt, at afstanden mellem mødestedet og skibakken ikke er for stor, bedst er det, hvis man kan gå til bakken. Er en lift nødvendig, bør det være en kabine-lift. Det er let at forestille sig, hvordan en 6 årig, der aldrig har haft et par ski på før, vil reagere på en stole- eller T-lift. Det er en fordel at have en fast form fra uge til uge, så man bruger samme mødested og børnebakke hver gang (mere om dette i "strukturering og organisering"). I denne forbindelse er det vigtigt at overveje bakkens sværhedsgrad i forhold til børnenes niveau (er den for let eller for svær, er der et alternativ i nærheden?) Er bakken tilstrækkelig overskuelig? Er der tilpas få løbere, der benytter den?

Når skibakken er i sigte, bliver børnene endnu engang ivrige, det gælder om at holde tungen lige i munden. Det er en god ide at starte med at lade alle tage skiene på (nogle kan på forhånd, andre skal først lære det), gå lidt rundt på skiene og fornemme deres kanter og glid (se afsnittet "tilvænning" under "barnets første oplevelser på ski"). Selv om nogle af børnene har stået på ski

masser af gange og sagtens kan gå rundt, er det ikke den rene spild af tid, det er oftest et helt år siden, de sidst har været af sted, så det er helt fint at starte langsomt ud. Herefter kan man følge programmet fra "barnets første oplevelser på ski" i stor eller mindre grad alt efter, hvor højt holdets niveau er. Dette program er for løbere, som ikke før har stået på ski. Består holdet af lutter erfarne løbere, er situationen naturligvis en anden, men almindeligvis er der et antal uerfarne i hver børnegruppe, man bør så starte fra bunden (man prioriterer altså de mindst erfarne højst).

Som underviser er det vigtigt at indse, at den første dag blot er en indkøringsdag, at her ikke sker de helt store skitekniske fremskridt. Søndagen handler ikke primært om skiteknik, men derimod om at få alle med (ikke mindst rent socialt) og motivere børnene til de kommende dage. Her må man som underviser nedtone sit skitekniske ambitionsniveau, søndagen kan være frustrerende, men hvis alle er glade og glæder sig til mandag, når dagen er omme, har det været en god dag, de store fremskridt skal nok komme. Altså er midlertidige niveaudelinger og høj grad af undervisningsdifferentiering heller ikke at foretrække før senere på ugen. Hold i stedet holdet samlet, så alle kan lære hinanden at kende og ikke mindst opbygge et forhold til undervisningen. Dette betyder imidlertid ikke, at alle skal lave det samme og at erfarne løbere skal "lære at køre ligeud", når de i virkeligheden kører et udmærket plov- eller parallelsving. Her kan en portbane være til hjælp. Hvis man placerer portene på en flad bakke, kan man opholde sig lige ved siden af denne sammen med de mest uerfarne børn og samtidig give de mere erfarne en kommentar, når de suser forbi i portene. På denne måde kan alle have en sjov dag, lære hinanden at kende og (især for de mindre erfarendes vedkommende) blive bedre på ski. Med lidt held er alle holdets løbere, når søndagens undervisning slutter, på et niveau, hvor de kan køre sammenhængende plovsving og derved blive mere mobile. Så er holdet mere homogent.

Et andet essentielt aspekt af søndagen omhandler underviserens attitude; "underviser-stilen" (se afsnittet "organisering af undervisningen" under "strukturering og organisering"). Det centrale er, at man får slået sin rolle fast overfor børnene allerede den første dag. De skal vide, hvor de har én, og i hvilke rammer undervisningen udfolder sig. Det handler selvfølgelig ikke om at være streng og stringent, men pga. af sikkerhedsmæssige årsager er det vigtigt, at børnene ved, hvem der sætter grænsen, at de respekterer underviseren. Dette er også nødvendigt for, at børnene kan føle sig trygge ved underviseren. Optræder man ikke som autoriteten, som skaber rammerne, vil mange børn føle sig usikre.

Underviser-stil handler imidlertid også om at motivere børnene, om at skabe gejst og glæde og forventninger til de kommende dage: Skiløbet bør ikke præsenteres som "en lektie", men som noget sjovt, der kan nydes på alle niveauer. Skal alle opnå morskab og nydelse, kræver det samtidig, at børnene føler sig trygge ved hinanden. Underviseren må på den første dag være særligt opmærksom på gruppens psykologi. Holdes nogle udenfor? Bruger nogle albuerne for selv at komme frem? Osv.

På trods af, at der om søndagen går meget tid med andre ting end decideret skitræning, bør man huske at holde en ordentlig pause undervejs. Den lokale snebar kan byde på en varm kop chokolade, eller man kan have lidt godt med i underviser-tasken. Børnene kan få snakket sammen og hygget sig, så de ved næste dags undervisningsstart betragter "de andre" som "holdet".

Sikkerhedsmæssige overvejelser er også et argument for at starte roligt ud og holde sin gruppe samlet. Ivrighed træder ofte i forgrunden på bekostning af tålmodighed og forsigtighed. Gennem opmærksom på børnenes opfattelse af og viden om sikkerhed, kan man mindske risici for ulykker. Skulle man alligevel komme ud for et uheld (forhåbentlig noget mindre alvorligt), er det med at holde hovedet koldt og få situationen løst på bedst mulig vis (det kan måske blive nødvendigt at tilkalde en læge fra en restaurant eller et lift-hus). Det er umuligt at give en opskrift på, hvordan man forholder sig til uheld, når først de er sket, det afhænger helt af den givne situation. Et fif er at få ulykken begrænset så meget som muligt, sørg for at signalere ulykkesstedet, så den tilskadekomne ikke bliver kørt ned af en anden løber, glem heller ikke de øvrige børn på holdet, så

de evt. kommer til skade. Er man opmærksom på sikkerheden hører ulykkerne heldigvis til sjældenhederne.

Tiden går altid utrolig stærkt om søndagen, pludselig er det ved at være middag, og man skal tilbage til mødestedet og aflevere børnene. Her er det en god ide ikke at have for travlt, så man kan undgå at skynde alt for meget på børnene og skabe irritation i de sidste minutter. Hvis de praktiske forhold og børnenes niveau gør det muligt, ser det rigtig godt ud at slutte undervisningen af med en slange-kørsel ned mod forældrene (evt. med et mindre erfarent barn mellem benene). Under alle omstændigheder er det vigtigt, at "tilbageleveringen" ikke bliver kaotisk og uorganiseret. Når børnene ser deres forældre, vil de ofte glemme alt om underviseren og skynder sig hen til dem. Resultatet bliver let, at man taber et par af børnene af syne, det hele bliver en lettere uforsvarlig og halvpinlig affære. Tilbageleveringen af børnene bør ske i samlet flok (forældrene skal vide præcis, hvor de skal vente, "ved ESF" eller "for enden af den og den bakke" er vide begreber, vær endnu mere specifik). Alle forældre får således også en snak med på vejen, det er første dag, og langt de fleste forældre har behov for at høre om, hvordan dagen er gået. Altså bør også her investeres mere tid end normalt. Endvidere skal børnene først have lov at føre ordet, så kan underviseren supplere og uddybe bagefter.

Det kan være en god ide at kombinere tilbageleveringen af børnene med pistevisningen. Det er imidlertid ikke alle forældre, der deltager i denne, de børn, hvis forældre ikke deltager skal derfor afleveres som normalt på det fastsatte sted og tidspunkt. Herefter kan man så fortsætte med de øvrige til den restaurant, hvor pistevisningen holder frokost og her have en aftale f.eks. en halv time senere end den forgående. Det er dog vigtigt at sætte de sidste børns antal og niveau i forhold til sværhedsgraden af bakken, hvorpå restauranten ligger. Finder man antallet af børn for stort eller bakken for svær og derved hele arrangementet uansvarligt, skal man selvfølgelig afstå fra at yde denne tjeneste. I så fald må forældrene forlade pistevisningen og hente deres børn på normal vis.

Det centrale om søndagen er at have de overordnede rammer nøje planlagt (og have en plan B, hvis noget uventet opstår, f.eks. kunne børnene have et andet niveau end man forventede). Derudover er det klogt at lade skiteknikken glide lidt i baggrunden, så der bliver tid og mulighed for, at børnene kan lære hinanden og underviseren at kende, samt at forældrene kan få et godt og grundigt indtryk af undervisningen. Sikkerheden giver også et argument for at starte roligt ud, tænk hvis der skete noget den første dag... Selv i en ulykkessituation stiller det dog – alt andet lige – underviseren i det bedste lys, hvis vedkommende på forhånd har vist forældrene, at han/hun har god styr på sin rolle overfor børnene og er sin underviser-opgave voksen.

Med hensyn til snebørnehaven er forholdene nogenlunde de samme, oftest vil man dog afstå helt fra at køre på ski om søndagen (og derved igen lade det sociale og sikkerhedsmæssige stå i forgrunden). Underviseren er ikke forpligtet til, at der skal indgå skiløb i snebørnehaven overhovedet, men det er et klart mål, at børnene får lov at snuse hertil (men finder man det af en eller anden grund uansvarligt, lader man selvfølgelig være). Når og hvis snebørnehave-børnene kommer på ski, er det de samme forhold, som for skiskolens første dag, som gør sig gældende. Underviseren kan her følge "barnets første oplevelser på ski" til punkt og prikke.

Med en veloverstået søndag er der basis for en god undervisningsuge. Selv om søndagen måske har virket frustrerende, vil man med langt de fleste undervisningshold mærke en betydelig forskel allerede mandag morgen. Her begynder så den egentlige skitekniske undervisning!

Den franske skilærer.

Samarbejdet med den franske skilærer kan blive en negativ såvel som positiv oplevelse. Faktum er, at samarbejdet er nødvendigt for, at Scan Ski overhovedet kan gennemføre sin skiundervisning (med mindre andre aftaler er indgået, eller den danske underviser har bestået "libre prestation"). Den franske skilærer kommer ofte med det indtryk, at det kun er hans/hendes ekspertise, der er ønsket og betalt for, at Scan Skis instruktør kun er tolk. Man vil kunne komme ud for at vedkommende overtager undervisningen fuldstændig. Her er det vigtigt fra starten at få pointeret, at man har en undervisnings- og skiteknisk relevant baggrund og derfor ikke vil overses.

Den franske skiskole er præget af en strengere pædagogik samt en lidt anden skiteknisk opfattelse end den danske. Dette kan give problemer i de konkrete undervisningssituationer. Her må man stikke en pind i jorden og have tålmodighed, det tager både tid og kræfter at sætte sig igennem, men stå endelig fast. Omvendt må man heller ikke glemme, at de franske skilærere er meget kompetente, lyt derfor til skilæren og brug dennes ideer, når de er gode. Tag diskussionerne når de opstår (skitekniske som pædagogiske), man kan lære meget af en professionel skilærer!

Det bedste er at have den samme skilærer hver uge (eller så få som muligt), så er man fri at starte de samme forhandlinger hver søndag (hvor man i forvejen har en del at tænke på!). En anden god ide er at vænne den franske instruktør til, at børnene opdeles efter niveau (når niveauforskellene fordrer det), så man en gang imellem tager en hurtig tur med de bedste, mens den franske skilærer bliver tilbage med de mindre gode og omvendt. Man bør dog ikke blive væk for længe; børnene knytter sig til den danske underviser, ikke til franskmanden (i hvert fald ikke lige med det samme) som "taler så mærkeligt"!

Det er vigtigt at få skabt et godt samarbejde med den franske skiskole på de enkelte destinationer. Det skaber en bedre undervisningssituation med børnene, er vigtigt for Scan Skis omdømme og fremtidige muligheder i skiområdet, og giver i øvrigt underviseren selv en bedre og mere interessant sæson.

Holdstørrelse:

Skisæsonen forløber med hensyn til gæsterne i bølger, hvor antallet af gæster topper omkring jul og omkring uge 7 – skolernes vinterferie. Disse toppe betyder for børneskiskolen, at der kan uger hvor der er tre børn, og der kan være uger, hvor der er 20 børn. Der vil være to instruktører på hver destination, men kontoret er meget villig til at sende ekstra instruktører ned i de store uger.

Hvad er så de store uger ? Erfaringen siger os, at man maximum bør køre med 8 - 10 børn pr. gruppe. Hvis man når over dette antal, kan man sætte sig i kontakt med kontoret for at høre om muligheden for en ekstra instruktør. Det kan også være en af de andre guider kan tage nogle unger denne uge.

Undervisningens strukturering og organisering.

God skiundervisning er planlagt undervisning. Undervisningen bør være gennemtænkt dels på det overordnede og dels på det mere specifikke plan. Den overordnede planlægning, som består i at få ugens undervisning til at hænge sammen, vil vi kalde undervisningens struktur. På det specifikke plan taler vi om undervisningens organisering. Her går planlægningen på den enkle undervisningssituation, hvordan præsenteres en øvelse? Og hvordan står den tematisk i forbindelse med børnenes skitekniske kunnen?

Undervisningsstrukturering.

Det er en god ide allerede ved sæsonstart at lægge faste rammer for sin undervisning. Har man en skabelon for undervisningens overordnede struktur, vil man undgå at skulle planlægge hver uge fra bunden.

Hvor vil det være fordelagtigt at mødes med børnene? Kan mødestedet arrangeres så det dels er i nærheden af forældrenes lejligheder/hotel, dels er i nærheden af den franske skiskole, hvor den franske skilærer evt. skal samles op? Vil mødestedet kunne bruges i uger med mange børn? I uger med mange gæster generelt? Hvornår skal undervisningen påbegyndes og afsluttes? (Her er retningslinjerne fra kontoret 3 eller 5 dages undervisning – fra søndag til torsdag – alle dage fra kl. 9 til kl. 12. Disse skal som udgangspunkt følges, men der kan opstå situationer, hvor man må lave om på tiderne). Hvor skal undervisningen foregå? Er der en børnebakke er nærheden af mødestedet? Er der et lidt mere udfordrende område i nærheden af børnebakken, som kan benyttes, når børnene har fået et niveau, hvor de kræver større udfordringer? Er børnebakken tilgængelig i uger, hvor der er mange skigæster i området? (benyttes en fransk skilærer har denne sikkert adgang til en bestemt "skiskole-bakke", som er lukket for andre løbere). Hvordan er liftsystemet i forhold til børnebakken og mødestedet? Det bør arrangeres således, at store besværlige (og ofte frygtindgydende) lifter udgås de første par dage. Børnebakken bør enten ligge i gå-afstand fra mødestedet eller være tilgængelig via en kabine-lift.

Alle disse overvejelser kan lyde banale, men i situationer, hvor det hele går stærkt, og man kæmper for bevare overblikket, er det befriende, at de overordnede rammer er i orden, så undervisningen på dette plan blot følger skabelonen og glider af sig selv.

Der er imidlertid også aspekter af undervisningen, som ikke kan planlægges en gang for alle. Planlægningen af disse aspekter kan påbegyndes, når faxen fra kontoret med næste uges tilmeldinger til børnehaven og skiskolen modtages. Her kan man få sig et overordnet billede af den kommende uges hold, der kan imidlertid komme flere tilmeldinger på velkomstmødet (og faxen kan være mangelfuld eller indeholde fejl). Følgende informationer fremgår af faxen:

Antal. Hvor mange børn er tilmeldt, er der for mange børn til ét hold, så en "reserve" underviser skal involveres? (højst 8 børn på hver hold - henholdsvis børnehave og skiskole). Har antallet indflydelse på strukturen omkring mødested og tid? Egner det normale mødested sig til et store hold, eller vil det blive for hektisk og derved nødvendigt at finde et nyt? Er det nødvendigt med et lidt tidligere mødetidspunkt, for at få alle samlet og komme i gang til tiden? Har antallet indflydelse på, hvor undervisningen kan foregå?

Alder. Hvor gamle er børnene? Hvis gennemsnitsalderen er høj kan man indstille sig på en uge med meget skiløb, hvor man kommer langt omkring i området (hvor?). Endvidere vil undervisningens fokus blive skiteknisk fremfor et mere legende og socialt orienteret udgangspunkt. Er gennemsnitsalderen derimod lav kan man se frem til en uge, der i høj grad vil komme til at foregå på børnebakken. Hvordan er aldersspredningen? Er børnene omtrent lige gamle eller er spredningen stor? Hvad vil dette betyde for strukturen? Ved stor aldersspredning kan det være en ide, at niveaudele børnene, enten ved at involvere en reserve underviser eller ved at lave kortvarige

opdelinger på bakken. Den franske skilærer kan køre en hurtig tur med de hurtigste børn osv. (Se afsnittet "Den franske skilærer").
Niveau. Hvordan ligger børnenes niveau generelt? Der kan igen blive tale om en "hurtig uge" eller en uge med uerfarne børn, hvor skiløbet skal gribes an fra bunden. Er der store niveauforskelle? Niveaubeskrivelserne på faxen fra kontoret bør ikke tages for pålydende. Husk, det er ikke en underviser, der har knyttet betegnelserne på børnene, men derimod deres forældre evt. i fællesskab med kontaktpersonen ved Scan Ski. Man kan derfor opleve at et hold tager sig ganske anderledes ud, end man forestillede sig.
Når underviseren på velkomstmødet for første gang møder sit hold, har vedkommende altså allerede et billede af dets sammensætning. På velkomstmødet er nøgleordet information. Det er her forældre og børn får de praktiske oplysninger. Informationerne skal gentages nogle gange (flere gange end man tror!), før man kan være sikker på, at alle er med. (se også afsnittet "forældrekontakt"). Dette møde er vigtigt, ikke mindst for børnene, der får sat ansigt på "skilæreren" og derved forhåbentlig føler sig trykke ved vedkommende, når det går løs næste morgen. (Derfor er det altid underviseren selv, som præsenterer henholdsvis børnehave og skiskole på velkomstmødet!). Underviseren kan også lære sin børnegruppe lidt at kende og begynde overvejelserne om, hvad ugen skal byde på..
Når informationerne er nået ud til alle, er rammerne for den egentlige undervisning langt. Ingen forældre burde efter velkomstmødet have ubesvarede spørgsmål om det rent praktiske, og de vil – såfremt underviseren har præsenteret sig på en positiv måde- være trykke ved at overlade deres børn til vedkommende.
Nu er der kun tilbage at "producere" glade og dygtige skiløbere, som haler mor og far med på ferie igen næste år! Dette kræver imidlertid, at den konkrete undervisningssituation er velorganiseret.

Undervisningsorganisering.
I forbindelse med undervisningsorganiseringen må underviseren være sin "rolle" eller "stil" bevidst. Dels kræver det stor ansvarsbevidsthed at være skiunderviser (dette aspekt vil blive behandlet som case på kurset), dels har underviserens attitude overfor børnene stor betydning for graden af motivation samt for de sociale og skimæssige resultater.
Følgende modeller omhandler underviserens attitude, eller "underviser-stil":

Samspilsorienteret ↔ *Instruktionsorienteret*

Den samspilsorienterede underviser engagerer sig socialt og tager sit undervisningsmæssige udgangspunkt i sin børnegruppes sociale struktur. Underviseren skaber en team-følelse i gruppen, så børnene ikke modarbejder hinanden. Når et barn føler sig stærk og dygtig, er det meget modtageligt for læring. Når alle føler sig stærke, fungerer gruppen! Den instruktionsorienterede tager modsat sit udgangspunkt i det skitekniske. Det er børnenes skimæssige kunnen, som sætter dagsordnen, man skruer ned for pjat og pjank og kører på ski!
Pointen er at finde den rette balance mellem de to yderpunkter, denne balance varierer fra gruppe til gruppe, men afhænger også i høj grad af underviserens egen personlighed. Man gør aldrig klogt i at undervise udfra præmisser, som ikke er ens egne.

Deduktiv ↔ *Induktiv*

Den deduktive undervisning er "underviser-styret", underviseren lægger faste rammer for løberne, er den som kender løsningerne (og ikke stiller spørgsmål ved dem i sin undervisning). Underviseren forklarer, retter (roser) og anviser.
Den induktive undervisning er "deltager-styret", rammerne er løsere, men målet er stadig klart. Underviseren trækker på elevernes og sine egne konkrete erfaringer, "opgaveløsningerne" diskuteres (Hvad mærkede I her?). Sidst nævnte er motiverende, men kræver også evnen til at ræsonnere. Først nævnte er klart lettest at administrere, den stiller de mindste krav til underviserens organisering.
Igen gælder det om at finde en balance udfra den specifikke gruppe og ens egen personlighed.
Den rette balance mellem samspils- og instruktions-orienteret samt deduktiv og induktiv undervisning opstår, når børnene er motiverede i skimæssig retning og "arbejder sammen" om at blive bedre. Humøret er godt, børnene vil se på underviseren, dels som den, der udstikker retningslinierne, dels som én de kan hygge sig med.
I forbindelse med underviser-stil skal endnu et nøglebegreb fremhæves: Terminologi. Når kyndige skiundervisere diskuterer skiløb, benytter de sig af tekniske begreber som "dynamisk jævnvægt", "trykfordeling", "udløse-fase" osv. Sådanne begreber udemærker sig ved at være præcise, men de har ingen relevans for "almindelige skiløbere" (og da slet ikke børn!) Kunsten er at tale et sprog, som børnene forstår, allerbedst er det at tale i billeder. Når børnene kan se en bestemt øvelse for deres indre øje, vil de have meget lettere ved at udføre den (dette fremgår også af de øvelser, som er beskrevet i afsnittet "Generelle øvelser"). Et bagvægtsproblem ville måske kunne løses ved "at lege gorilla" osv. I samtaler, der ligger udover det skitekniske, bør underviseren også være opmærksom på sit sprog. Den gode stemning i børnegruppen afhænger af underviserens deltagelse på det sociale plan, her kan sproget blive en barriere. Hvis børnene oplever underviseren som "voksen", dvs. én som bruger svære og kedelige ord, vil de givetvis distancere sig fra denne, kede sig og miste sin motivation for skiløbet. Omvendt handler det selvfølgelig ikke om at gøre sig til ét med børnene og lade alt foregå på deres niveau og præmisser. Pointen er at engagere sig i børnene, at give dem positivt modspil på et sprogligt niveau, de kan forholde sig til. Endvidere bør man være positiv i sit sprogbrug, det er bedre at fremhæve det, som er løst rigtigt (i en skiteknisk opgave), end det som er løst forkert. Ros er en af de bedste motivationsfaktorer (men kan selvfølgelig også overdrives).

Med den rette underviser-stil har underviseren "fat i børnene", så deres potentiale for læring er i top. Men hvordan formidler underviseren bedst muligt sin egen skitekniske viden, så børnene bliver bedre på ski?
For det første må man organisere sin undervisning efter "en rød tråd". Der skal være skiteknisk sammenhæng, i det man laver. Forskellige fragmenter af skimæssige problemstillinger fører ikke til noget. Skifter man sporadisk mellem øvelser for f.eks. bagvægt, indoverlæning og forkert førende ski, opnår man ikke andet end bevægelsesforvirring hos børnene, det bliver øvelser for øvelsernes egen skyld.
Hvordan opstår den røde tråd? Man må tage udgangspunkt i sit hold. Den erfarne underviser evner at improvisere og differentiere (at arbejde med forskellige røde tråde til forskellige elever på én gang). Dette kan man arbejde hen imod som mål, men til at starte med, må man finde fællestræk på holdet. Er der et enkeltelement, som volder stort set alle på holdet problemer? Måske kører alle eller næsten alle i bagvægt, eller ingen laver et ordentligt stavisæt, selv om dette egentlig burde være på plads (i forhold til deres generelle skimæssige niveau). I sådanne tilfælde er der basis for at køre sin undervisning i bestemte temaer (f.eks. stavisæt eller dynamisk jævnvægt). Det essentielle er nu at undgå at blande flere temaer sammen. Giv ikke børnene 3 eller 4 informationer/opgaver til én

nedkørsel, men begræns det til blot én opgave (selve temaet). Dernæst er det vigtigt at have tålmodighed. Én gang er ingen gang! Nøgleordet er gentagelse. Hvis børnenes bevægeapparat skal have en chance for at automatisere en bevægelse (f.eks. stavisættet), skal det øves igen og igen. Men det må heller ikke blive kedeligt, for så er det sket med motivationen. Man må indimellem variere nogle parametre, (blot ikke selve temaet!). Man kunne skifte terræn, svingradius, organisationsform (se længere fremme i dette afsnit) eller øvelse (såfremt den nye øvelse har samme fokus/tema), eller man kunne sætte en portbane og lade børnene øve videre her.
Det værktøj man gør brug af, når man underviser tematisk eller efter "den røde tråd", kan betegnes "hel-del-hel metoden". Udgangspunktet er skiteknikken set i sin helhed, eller nærmere bestemt det enkelte barns skitekniske kunnen set som en helhed. I undervisningssituationen går man så ind og splitter dette op i enkeltdele. Man kunne f.eks. se på et af svingets 4 elementer, på en af svingets faser, på balancen (den akseparallelle grundstilling) eller på stavisættet som i eksemplet overfor. Når man har øvet dette enkelteelement, og det udføres på tilfredsstillende vis, sætter man igen løbernes skiløb sammen til en helhed (der så gerne skulle være forbedret i en eller anden grad). Herefter kan man vælge et nyt enkeltelement og gentage processen pånyt.

Det er heller ikke helt ligegyldigt, hvordan den enkelte opgave/øvelse præsenteres. Her kan en model være til hjælp:

VISE - FORKLARE - ØVE.

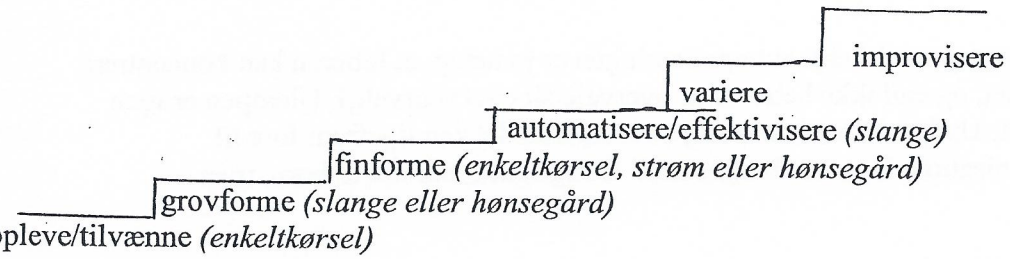
Løberne ser opgaven/øvelsen (VISE) og får knyttet en kort kommentar hertil (FORKLARE), inden de selv prøver (ØVE). Som nævnt andetsteds har børn forskellige måder at percipere på. Denne præsentations-form udemærker sig ved at være baseret på såvel det visuelle og auditive, som at knytte sig til en konkret bevægelseserfaring (er relateret til tre sanser). Den største vægt bør lægges på ØVE, da bevægelsesmæssig feedback (det selv at prøve) –alt andet lige- giver det stærkeste indtryk af opgaven og dens løsning. Hos børn er dette helt essentielt, VISE – FORKLARE kræver tålmodighed og lydhør, ikke noget de fleste børn har let ved at mobilisere på en skiferie.

En variation af modellen er:

VISE - PRØVE - FORKLARE - ØVE

Her får eleverne lov at gøre egne erfaringer, inden underviseren verbalt definerer/forklarer opgaven. Denne metode har et induktivt præg og en god ide er at trække på løbernes erfaringer fra PRØVE, så FORKLARE nærmest bliver til DEBATTERE (naturligvis med underviseren som den styrende). Modellen vil ofte kunne skabe motivation, men glem ikke sikkerheden, og brug aldrig modellen uden at "lade den føre til noget". Dvs. hav et fast mål med den løse struktur, ellers forsvinder såvel motivation som den overordnede røde tråd.

Præsentationen af en opgave/øvelse knytter sig specielt til børnenes første møde med denne, men det er som sagt uhensigtsmæssigt blot at springe fra den ene øvelsespræsentation til den anden (ingen rød tråd). Det videre forløb med en øvelse efter præsentationen skal ses i forhold til børnenes grad af succes ved løsningen af opgaven/øvelsen. Den videre organisering afhænger af børnenes niveau i forhold til opgaven eller øvelsens ideelle løsning.
Man taler om niveau og organisationsformer:

Modellen illustreres bedst via et eksempel: Undervisningens tema er glideploven. Ved hjælp af VISE – FORKLARE – ØVE har børnene stiftet bekendskab med denne og oplevet forskellige grader af succes herved. Nogle har svært ved at sætte skiene i bevægelse, når de står i denne "bremsende position". Andre kan sagtens få glid i skiene, men har svært ved at regulere hastigheden, mens andre igen har meget svært ved at holde balancen eller laver en akavet stor plov osv. Fælles for hele holdet er, at de med hensyn til glideploven, befinder sig på opleve/tilvænne-niveauet og i ØVE –delen af præsentationen, hver især er blevet vinket afsted af underviseren, som evt. har knyttet en kommentar til hver (enkeltkørsel). Nu skal glideploven grovformes, hvor eleverne skal have noget erfaring uden konstant at blive kommenteret (hertil egner slangen og hønsegården sig). Når børnene har fået denne erfaring, er det tid til at tage fat på specifikke og individuelle kommentarer, så løsningen af glideploven kan komme endnu tættere på idealet (enkeltkørsel, strøm eller hønsegård). Når glideploven er finformet, dvs. at alle på holdet kan sætte i gang i plov, køre i faldlinien ned af en let hældende bakke og her regulere hastigheden uden større besvær, skal glideploven automatiseres eller "gøres ubevidst" (muligt via slange).

Mere generelt kan man altså sige:
Enkeltkørslen (én i banen af gangen), er god til specifik fejlretning (her kan den individuelle fejl/korrekthed udpeges). Denne organisationsform er derfor god i forbindelse med en løbers første erfaringer med et nyt enkeltelement. Endvidere er det en form med høj grad af sikkerhed, hvilket er alfa omega i en opleve-situation. Enkeltkørslen giver dog ventetid, tænk på at have 7 børn ventende, mens den første kører! (i hård frost?). Brugen heraf skal derfor begrænses til et minimum.
Slangen (samme spor på række – eller "kongens efterfølger") giver fart over feltet og motiverer børnene. Den er baseret på konkret bevægelseserfaring, underviseren kan ikke se resultatet, men løberne får bevægelsesmæssig feed back, og der evalueres ud fra dette. Altså egner slangen sig bedst til grovformningen (niveauet, hvor løberen prøver en bevægelse af på forskellige måder) og automatisering/effektivisering (hvor løberen lagrer bevægelsen i sin "bevægelsesmæssige hukommelse"). Endvidere kan den være effektiv til at indøve bestemte sporvalg og sætte fart i "dovne" løbere.
Slagen er imidlertid kun rigtig god for dem, som kører på de forreste pladser, derfor må man til stadighed bytte om på rækkefølgen og gøre opmærksom på, at alle huller skal lukkes. Husk de sikkerhedsmæssige overvejelser med hensyn til slangen, da det ofte går stærkt. Endvidere bør man notere sig, at denne form kan lægge pres på langsomme løbere i gruppen. Slangen fungerer bedst, når holdet er homogent. Den kan også køres helt langsomt, f.eks. som metode til at få alle med ned over en stejl passage eller blot for at holde sin gruppe samlet.
Strømmen (underviseren står fast ét sted på bakken, løberne er spredte på bakken og kører forbi underviseren med bestemt interval) er god til specifik fejlretning uden ventetid, men er af sikkerhedsmæssige grunde ikke at foretrække med børn. Man har ikke det nødvendige overblik, børnene bliver spredt for alle vinde.
Hønsegården (alle kører samtidig, men i deres eget spor) er som slangen baseret på konkret bevægelseserfaring, hvor underviseren ikke kan nå at se alle. I hønsegården skal løberen dog selv lægge sit spor ned over bakken (hvilket i sig selv kan være formålet, men hvilket modsat også kan

virke mod intentionen, pointen med f.eks. automatiseringen er jo netop, at løberen kan koncentrere sig udelukkende om temaet, og end ikke behøver at overveje sit eget sporvalg). Ulempen er igen sikkerhedsmæssig betonet: Underviseren kan miste overblikket, det kan ligefrem føre til sammenstød. Denne organisationsform bør bruges med forsigtighed, når det er børn, man underviser.

Den benyttede opdeling i niveauer skal som sagt forstås som løbernes niveau i forhold til de enkeltelementer i skiløbet, som kan indlæres (i ovenstående eksempel var det glideploven). Man kan imidlertid også bruge niveau-modellen i forhold til løbernes "generelle skiniveau": Er løberen uerfaren (opleve/tilvænne) eller kører vedkommende skærende sving på blå-is / trykker den af på pukkelpisten (variere eller ligefrem improvisere).
Den velstrukturerede og velorganiserede undervisning er målet. Dette mål når man ikke i sin første uge som underviser, men de fleste bliver bedre og bedre som sæsonen skrider frem (underviseren kan altså også lære noget!). Især undervisningsorganiseringen kan volde problemer, her må man prøve sig frem og lære af sine erfaringer. Undervisningens struktur er imidlertid lettere at få styr på, det kræver blot en arbejdsindsats fra sæsonens første uge, en arbejdsindsats man vil takke sig selv for mange i løbet af vinteren.

Børneskiskolen og snebørnehaven som produkt.

Den foregående side er taget direkte fra Scan skis katalog, og beskriver det produkt som er solgt til kunden.
Det betyder, at det er de retningslinjer, vi arbejder efter i vores undervisning. Undervisningskompendiet er en "manual" i, hvordan underviseren på bedst mulig måde kan udføre sit job fornuftigt og hensigtsmæssigt i forhold til børnene. Vi har ligeledes været omkring de praktiske foranstaltninger i forhold til forældrene, men forholdet til forældrene har også en anden dimension – den økonomiske.
Forældrene har købt et produkt, og de forventer naturligvis at få leveret varen. Der ligger altså en helt klar forventning til underviseren, om hvad varen indeholder. Det er derfor af stor vigtighed at være sig bevidst om, hvad der er "solgt" gennem kataloget, for det er nøjagtigt, hvad de kan forvente.
Man kan for eksempel opleve forældre, der klager over holdstørrelsen. Scan ski har klare retningslinjer for holdstørrelse. Retningslinjer der bunder i tidligere års erfaring. I disse situationer må man have tillid til egne evner, så man er i stand til at give forældrene et velbegrundet forklaring på, at deres bekymringer er unødvendige.
Man kan ligeledes opleve forældre der synes, at man står for lidt på ski i snebørnehaven, men man kan, med kataloget i den ene hånd og instruktør kompendiet i den anden, give forældrene en velbegrundet forklaring på, hvorfor snebørnehaven er udformet, som den er. Man kan forholde sig til beskrivelsen i kataloget, men der er ligeledes en udviklingsmæssig forklaring på, hvorfor det forholder sig således (Kompendiet).
Der er ligesom i alt andet guidearbejde ubetinget loyalitet overfor kontoret. De sælger ikke børneskiskolen eller snebørnehaven på andet grundlag end kataloget og undervisningskompendiet, så man kan være sikker på ,at der overensstemmelse mellem kontorets og destinationens opfattelse af børneskiskolen og snebørnehaven.

Det skal pointeres at børneskiskolen og snebørnehaven har meget stor prioritering hos Scan ski. Vi er det eneste bureau, der i mange år har haft børneskiskole, og vi har mange grupper, der vælger Scan ski netop fordi, at vi har denne service.
Disse familier er rejst med Scan ski i flere år, og vil naturligvis fortsat vælge Scan ski fremover efter, at deres børn igen i år har været kompetente hænder hos vores dygtige og kompetente instruktører.

Et sidste råd: Glade børn giver glade forældre.